ΕΤΟΣ Ε' — ΑΡΙΘΜΟΣ 386 | Τιμᾶται λεπτῶν 10 | ΕΝ ΑΘΗΝΑΙΣ 6 ΙΟΥΛΙΟΥ 1889

ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΟΝ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ ΕΚΔΙΔΟΜΕΝΟΝ ΚΑΤΑ ΚΥΡΙΑΚΗΝ ΚΑΙ ΠΕΜΠΤΗΝ

ΓΡΑΦΕΙΟΝ
9 Ὁδὸς Πατησίων ἀριθ 9
Αἱ συνδρομαὶ ἀποστέλλονται ἀπ' εὐθείας εἰς Ἀθήνας διὰ γραμματοσήμου, ἀρτονομισμάτων, χρυσοῦ κ τ λ.

ΠΕΡΙΕΧΟΜΕΝΑ

Ἀδόλφου Βελὼ καὶ Ἰουλίου Δωτέν: Ο ΜΗΤΡΟΚΤΟΝΟΣ, δραματικώτατον μυθιστόρημα μετὰ εἰκόνων, μετάφρασις, * (συνέχ) — *Πέτρου Δελκούρ*: Η ΩΡΑΙΑ ΜΑΡΙΩΝ, μετάφρασις Π. Σ (συνέχεια). — *Α. Γ. Κωνσταντινίδου*: Η ΑΠΟΓΟΗΤΕΥΣΙΣ ΤΟΥ ΚΥΡ - ΑΝΤΩΝΗ, διήγημα.

ΕΤΗΣΙΑ ΣΥΝΔΡΟΜΗ
προπληρωτέα
Ἐν Ἀθήναις φρ. 8, ταῖς ἐπαρχίαις 8,50
ἐν τῷ ἐξωτερικῷ φρ. χρυσᾶ 15.
Ἐν Ῥωσσίᾳ ῥούβλια 6.

ΕΙΣ ΤΟ ΠΡΟΣΕΧΕΣ:

Η ΤΕΛΕΥΤΑΙΑ ΔΟΚΙΜΑΣΙΑ

Διήγημα κατὰ τὸ γαλλικόν.

ΑΔΟΛΦΟΥ ΒΕΛΩ ΚΑΙ ΙΟΥΛΙΟΥ ΔΩΤΕΝ

Ο ΜΗΤΡΟΚΤΟΝΟΣ

ΜΕΡΟΣ ΔΕΥΤΕΡΟΝ

[Συνέχεια]

Ε'

Ὅ,τι προεῖδεν ὁ ἀστυνομικὸς ἐπιθεωρητὴς ἤρξατο πραγματοποιούμενον.

Ὁ Λουβέν, μετὰ τὴν ἐπίσκεψιν τοῦ Μούλ, ἐσκέφθη μήπως ὑπὸ τὴν πρόφασιν νὰ κατασκοπεύσῃ, δὲν ἐτίθετο ὑπὸ κατασκοπίαν αὐτός, μήπως ἦτο κυνήγιον ἀντὶ κυνηγοῦ. Ἀλλ' ἡ ὑπερήφανος καὶ μὴ προσπεποιημένη στάσις τοῦ Λαυρεντίου, ἡ βαρβαρότης, μεθ' ἧς ὑπεδέχθη αὐτόν, ἡ ρητὴ ἀπαγόρευσις νὰ ὁμιλήσωσι περὶ ὑποθέσεων καὶ πρὸ πάντων ἡ θέα τοῦ τραυματισμένου ἐκείνου προσώπου, διέλυσε πᾶσαν ὑπόνοιαν καὶ δυσπιστίαν τοῦ ἀρχαίου καταδίκου. Βεβαίως ἡ ἀποστολή του ἦτο σπουδαία καὶ διετείθετο σπουδαίως νὰ ἐκτελέσῃ αὐτήν.

Ἀλλ' ἀπὸ τῆς πρώτης ἡμέρας, παρὰ τὴν ἐπιθυμίαν τοῦ νὰ φανῇ χρήσιμος εἰς τὴν ἀστυνομίαν, ᾐσθάνθη ἑαυτὸν ἑλκυόμενον πρὸς τὸν Λαυρέντιον καὶ ἐδοκίμασεν ἀποστροφὴν νὰ κατασκοπεύσῃ καὶ νὰ προδώσῃ αὐτόν. Ἡ ἀρρενωπὴ καὶ ὑπερήφανος ἐκείνη καλλονή, ἡ ἀγρία ἐνεργητικότης τοῦ νέου ἀνδρὸς προεκάλεσε τὸν θαυμασμὸν αὐτοῦ.

Ὁ θαυμασμὸς οὗτος ηὔξησε τὰς ἑπομένας ἡμέρας, ἐκδηλούμενος ὑπὸ ἀπολύτου ὑποταγῆς καὶ παντοίων περιποιήσεων. Οὐδὲν ἀπεθάρρυνεν αὐτόν, οὐδ' αἱ ὕβρεις, οὐδ' αἱ βαναυσότητες· ὁ Λαυρέντιος, διὰ μιᾶς λέξεως ἢ δι' ἑνὸς νεύματος, τὸν ἠνάγκαζε νὰ φεύγῃ ταπεινούμενον καὶ ἔρποντα εἰς τὸ ἄλλο ἄκρον τῆς εἰρκτῆς, μεθ' ὃ δι' ἑνὸς νεύματος πάλιν ὁ Λουβὲν ἐπανήρχετο σπεύδων καὶ μειδιῶν.

Ἐνίοτε τὸν ἔβλεπεν ἀτενίζοντα διαρκῶς αὐτόν.

— Διατί μὲ παρατηρεῖς, γέρω-μασκαρᾶ;

— Ὤ! συγχώρεσέ με... ἔλεγεν ὁ Λουβὲν καταβιβάζων τοὺς ὀφθαλμούς.

— Ζητεῖς νὰ μαντεύσῃς ἀπὸ τὸ πρόσωπόν μου ἂν ἔχω κἀνὲν μυστικόν;

Ὁ Λουβὲν διεμαρτύρετο καὶ ἐζήτει συγγνώμην.

Πρωΐαν τινά, καθ' ἣν στιγμὴν ἐξύπνα, ὁ Λαυρέντιος ἤκουσε ἐλαφρὸν φύσημα καὶ εἶδε σκιὰν πλησίον τῆς κλίνης του. Μόλις ἐκινήθη καὶ ἡ σκιὰ ὀπισθοδρόμησε ζωηρῶς. Προσεποιήθη ὅτι ἀπεκοιμήθη πάλιν καὶ ἡμιανοίγων τοὺς ὀφθαλμοὺς εἶδεν εἴς τινων βημάτων ἀπόστασιν τὸν Λουβὲν ἀκίνητον θεωροῦντα αὐτόν. Τοῦτο διήρκεσεν ἐπί τινα λεπτά. Τί συνέβαινεν ἐν τῇ ἀγρίᾳ καὶ διεφθαρμένῃ ἐκείνῃ ψυχῇ;.... Ὁ Λαυρέντιος ἠγέρθη ἀποτόμως.

— Τί κάμνεις ἐδῶ; ἀνέκραξε διὰ φοβερᾶς φωνῆς καὶ ὁρμῶν πρὸς τὸν Λουβέν, ὅστις ἔσπευσε νὰ καταφύγῃ ὄπισθεν τῆς κλίνης.

Ὁ Λαυρέντιος, δεδεσμευμένος ὑπὸ τοῦ μανδύου, ἠδυνάτει νὰ τὸν φθάσῃ.

— Ἦλθες, ἄθλιε, νὰ μὲ κατασκοπεύσῃς εἰς τὸν ὕπνον μου, ν' ἁρπάσῃς κανένα λόγον, ὁ ὁποῖος θὰ μοῦ διέφευγε...

— Ὤ! Θεέ μου, ὄχι! ἀνέκραξεν ὁ Λουβέν... Σοῦ ὁρκίζομαι ὄχι, κύριε Σίμων· ὅ,τι θέλεις λέγε ἐμπρός μου... Νὰ πεθάνω καλλίτερα παρὰ νὰ σὲ προδώσω!

— Λοιπὸν διατί μὲ ἐπλησίαζες;

— Δὲν τὸ ἔκαμα διὰ κακό. Σὲ ἐκύταζα ποῦ ἐκοιμόσουν.

— Σὲ ἐνδιέφερεν αὐτό! ὑπεντοθόρισεν ὁ Λαυρέντιος ἐπανερχόμενος εἰς τὴν κλίνην του.

— Ναί, εἶπε σοβαρῶς ὁ Λουβέν, σὲ ἐκύταζα καὶ ἔλεγα μόνος μου πῶς εἶσαι εὐτυχισμένος ποῦ εἶσαι παλληκάρι καὶ γενναῖος.. Ἐγὼ εἶμαι ἀδύνατος καὶ δειλὸς 'σὰν βρεγμένη κότα... Ἄ! ἂν ἤμουν 'σὰν καὶ λόγου σου...

— Μπᾶ! ἂν ἦσο 'σὰν ἐμὲ τί θὰ ἔκαμνες;

— Ὤ!... θὰ ἔβλεπες!

Τὸ ὄμμα του ἀπήστραπτε καὶ τὸ πρόσωπόν του εἶχεν ἀγρίαν ἔκφρασιν· ἦτο ἀληθῶς ὁ κακοῦργος τοῦ Βιλζουΐφ καὶ τῆς ὁδοῦ Καρδινέ!... Τοῦτο ἄλλως τε ὀλίγον διήρκεσεν.

— Ἐγὼ νοιώθω τὴ δουλειά, εἶπε μετὰ θλίψεως ὁ Λουβέν, μὰ δὲν ἔχω τὸ κουράγιο καὶ τὴ δύναμι νὰ τὴν ἐκτελέσω· μονάχος, τίποτε δὲν 'μπορῶ . . . Δὲν θὰ ἤτουν μεγάλο κακό, ἂν εὕρισκα ἄλλον ποῦ νὰ ἔχῃ τὴν δύναμι ποῦ μοῦ λείπει.

Ὁ Λαυρέντιος ἔκρινεν εὔλογον νὰ τὸν διακόψῃ.

— Ἀρκεῖ! εἶπεν εἰρωνικῶς, θέλεις τώρα νὰ ἴδῃς ἂν θὰ ἐπιτύχῃς καλλίτερα μὲ τὴν πρόκλησιν ἢ μὲ τὴν κατασκοπίαν!

Καὶ ἐπέβαλε σιγὴν τῷ Λουβέν.

Ἄλλως τε, αἱ κατὰ τοῦ ἀθλίου ἐκείνου παραφοραί του δὲν ἦσαν προσποιηταί. Ἡ ὑποταγὴ αὐτοῦ, αἱ κολακεῖαι, αἱ περιποιήσεις, δι' ὧν περιέβαλλεν αὐτόν, τῷ διήγειρον τὴν καρδίαν καὶ τὸν παρώργιζον· ἤρχοντο δὲ στιγμαί, καθ' ἃς κατεπάτει τὸν Λουβὲν ὡς σκώληκα. Ἐν τούτοις δὲν ἔπρεπεν ἡ ἀποστροφὴ αὐτοῦ καὶ ἡ ὀργὴ νὰ ἐκδηλῶνται τόσον συνεχῶς, διὰ τοῦτο κατώρθωνε νὰ προσποιῆται πολλάκις. Προσεποιεῖτο ἐνίοτε ὅτι ἀστείζεται διὰ τὴν πρὸς αὐτὸν κατασκοπίαν τοῦ Λουβέν. Ὅτε ὁ φύλαξ ἤρχετο ζητῶν τὸν Λουβὲν δι' ἀνάκρισιν ἢ ἀντιπαράστασιν, τῷ ἔλεγεν ὁ Λαυρέντιος γελῶν:

— Πήγαινε, γέρω-μασκαρᾶ! πήγαινε νὰ κάμῃς τὴν ἀναφορά σου· ἂν εἴπῃς μόνον ὅσα σοὶ ἐξομολογήθην δὲν θ' ἀργήσῃς.

Καὶ ἅμα ὁ Λουβὲν ἐπανήρχετο:

— Στοιχηματίζω ὅτι σὲ ἐπέπληξαν, διότι δὲν κατώρθωσες τίποτε, καὶ σοὶ εἶ-

πον ὅτι κλέπτεις χρήματα καὶ τὴν εὔνοιαν τῆς ἀστυνομίας. Χάνεις τὸν καιρόν σου καὶ τὸν κόπον σου, κακόμοιρε!

Κατὰ τὰς ἀπουσίας ταύτας τοῦ Λουβέν, ὁ Λαυρέντιος ἐδέχετο τὴν ἐπίσκεψιν τοῦ Μούλ, εἰς ὃν ἔλεγε τὰ διατρέχοντα, καὶ παρ' οὗ ἐλάμβανε συμβουλάς.

Ὁ ἀστυνομικὸς ἐπιθεωρητὴς εὕρισκεν ὅτι καλῶς ἔβαινεν ἡ ὑπόθεσις. Ἐσκέπτετο ἐν τούτοις ἂν ἡ πρὸς τὸν Λαυρέντιον ἀφοσίωσις τοῦ Λουβὲν ἦτο ἀληθὴς ἢ προσπεποιημένη. Ὅπως διαφωτίσῃ τὸ ζήτημα τοῦτο εἶχε μέσον τι ἀποφασιστικόν.

— Ὡμολογήσατε! εἶπεν ἡμέραν τινὰ εἰς τὸν Λαυρέντιον.

Καὶ ὄντως, ἅμα ὁ Λουβὲν ἐπανῆλθεν, ὁ Λαυρέντιος ἤρξατο συνδιαλεγόμενος μετ' αὐτοῦ οἰκείως καὶ φιλικῶς.

— Ἀλήθεια, ἀγαπητέ, εἶπε, λυποῦμαι καὶ σὲ καὶ τὴν ἀστυνομίαν. Θὰ εἶπες πάλιν εἰς τοὺς ἀρχηγούς σου ὅτι δὲν κατώρθωσες νὰ ἀποσπάσῃς τὸ μυστικόν μου. Εἶνε πραγματικῶς ἔκτακτον! Ἀλλὰ καὶ ἂν εἶχα μυστικόν, θὰ τὸ ἐξεμυστηρευόμην εἰς ἕνα ἄνθρωπον τοῦ εἴδους σου!... Μὲ νομίζεις λοιπὸν ζῶον! Ἡ θέσις μου εἶνε ἀρκετὰ καλὴ καὶ δὲν ἐννοῶ νὰ περιπλέξω τὰ πράγματα. Ἡ δικογραφία μου πρὸ τριῶν ἑβδομάδων εὑρίσκεται εἰς τὴν εἰσαγγελίαν· οὐδεμία ἀπόδειξις ὑπάρχει ἐναντίον μου καὶ εἶνε ἀδύνατον νὰ παραπεμφθῶ εἰς τὸ κακουργιοδικεῖον. Μετὰ ὀκτὼ ἡμέρας, ἔστω καὶ δεκαπέντε, ἢ ἕνα μῆνα, ἂν θέλῃς, θ' ἀπαλλαγῶ καὶ θὰ ἐλευθερωθῶ. Ὑπομονὴν λοιπὸν πρέπει νὰ ἔχω καὶ νὰ κρατῶ τὴν γλῶσσάν μου· τίποτε ἄλλο.

Ὁ Λουβὲν συνεχάρη τὸν Λαυρέντιον διὰ τὸ ποθητὸν τοῦτο ἀποτέλεσμα τῆς κατ' αὐτοῦ ἀνακρίσεως. Εἶτα, διαρκούσης τῆς συνομιλίας, ὁ Λαυρέντιος ἐφάνη καθισταμένος ζωηρότερος καὶ εἶπεν:

— Διάβολε! ἂν εἰπῶ σιγὰ εἰς ἕνα χαμένον ὡς ἐσέ, τὴν ὁμολογίαν τοῦ ἐγκλήματος, τί θὰ ἐγίνετο; Θὰ ἠρνούμην τὴν ὁμολογίαν, καὶ διατί νὰ πιστεύσουν σὲ καὶ ὄχι ἐμέ; Καὶ ἂν μὲ παρέπεμπον εἰς τὸ κακουργιοδικεῖον θὰ ἰσχυριζόμην ὅτι αὐτὴ ἡ δῆθεν ὁμολογία εἶνε ἐφεύρεσις τῆς ἀστυνομίας, οἱ δὲ ἔνορκοι θὰ μὲ ἀπέλυον. Ἰδοὺ τὸ πᾶν. Ναί, ἄκουσε, σοὶ τὸ λέγω, εἶπε πλησιάζων πρὸς τὸν Λουβὲν καὶ ταπεινῶν τὴν φωνήν. Ἐγώ, ὁ Παῦλος Σίμων, ἐξετέλεσα τὸ ἔγκλημα τῆς Βιλλαίν!

— Σιώπα! εἶπε ζωηρῶς ὁ Λουβέν. Ὦ! κακόμοιρε, ἂν σὲ ἄκουε κανείς...

Ὁ Λαυρέντιος ἐκάγχασε.

— Χά χά! πόσον ὡραία ὑποκρίνεσαι, γέρω-μασκαρᾶ! ἀνέκραξεν. Ἡσύχασε, εἶσαι μόνος ἐδῶ· μόνος ἤκουσες ὅ,τι εἶπα. Τώρα πήγαινε νὰ τὸ προδώσῃς, καὶ θὰ ἴδωμεν τί θὰ κατορθώσῃς.

Τὸ ἑσπέρας ἐφάνη μετανοῶν διὰ τὴν τοιαύτην πρόκλησιν.

— Ἄκουσε, εἶπε τῷ Λουβέν, σὲ συμβουλεύω σπουδαίως νὰ μὴ ἐνθυμηθῇς πλέον ὅ,τι σοὶ εἶπα, λησμόνησέ το ὅλως διόλου, διότι, ἂν ἐπάθαινα κακόν, ἂν...

— Ὦ! νὰ ἦσαι ἥσυχος, ἀνέκραξεν ὁ Λουβέν.

— Τὸ εἰξεύρεις! ἐξηκολούθησεν ὁ Λαυρέντιος δι' ἀγρίας φωνῆς, θὰ σὲ εὕρω καμμίαν ἡμέραν καὶ τότε... θὰ περάσῃς ἓν τέταρτον τῆς ὥρας ἄσχημον, σοὶ τὸ προλέγω.

— Μίλα λοιπὸν σιγότερα! εἶπεν ὁ Λουβέν. Θεέ μου! ἂν σὲ ἀκούσουν... Σὲ παρακαλῶ μὴ τὸ 'πῇς ποτὲ εἰς κανένα ἄλλον τὸ μυστικόν σου.

Τὴν ἐπαύριον ὁ Λουβὲν ἐξητάζετο ὑπὸ τοῦ Μούλ.

— Λοιπόν! εἶπεν ὁ ἀστυνομικὸς ἐπιθεωρητής, τί νέα ἔχομεν; πάντοτε τὰ αὐτά, στοιχηματίζω.

— Ἀλλοίμονο! ναί, εἶπε στενάζων ὁ Λουβέν.

— Πῶς! δὲν κατώρθωσες ἀκόμη νὰ φλυαρίσῃ ὀλίγον, ἔστω καὶ δι' ἀδιάφορα πράγματα;... Εἰξεύρεις ἐν τούτοις ὅτι τὰ ἀδιάφορα αὐτὰ πράγματα ἐνοχοποιοῦσι τὸν κακοῦργον...

— Τί θέλετε; εἶπεν ὁ Λουβέν, δὲν μὲ ἐμπιστεύεται, μὲ κακομεταχειρίζεται...

— Κρῖμα.

— Δὲν εἰμπόρεσα ν' ἀνοίξω ὁμιλία μαζύ του... Χθὲς κάτι μοῦ 'πε.

— Αἴ! τί;

— Πῶς εἶνε ἀθῷος.

— Εὖγε, καὶ ἐπείσθης;

— Ὄχι... ἂν καὶ δὲν εἶνε ἀδύνατον... Μὰ θὰ κάμω ὅ,τι εἰμπορέσω νὰ μάθω.

— Ἀγαπητὲ Λουβέν, εἶπεν ὁ Μούλ, εἶσαι βεβαίως πολὺ ἱκανός· ἀλλὰ τὸ παιγνίδιον αὐτὸ θὰ σὲ ἐκούρασε. Πρέπει νὰ ἀναπαυθῇς.

— Ὦ! σᾶς παρακαλῶ, εἶπεν ὁ Λουβέν, ἀφῆστέ με νὰ ἐξακολουθήσω.

— Ὄχι, εἶνε γελοῖον! εἶπεν ὁ Μοὺλ μεθ' ὕφους ἀνυπομονησίας καὶ ὀργῆς. Χάνομεν τὴν ὑπόθεσιν ἐκ λάθους ἰδικοῦ σου. Ὁ Σίμων θὰ ἀπολυθῇ αὐτὰς τὰς ἡμέρας περιφρονῶν ἡμᾶς· θὰ ἔχῃ δίκαιον. Ἄ! Λουβέν, μοὶ εἶχον ἐπαινέσει τὴν ἱκανότητά σου!...

— Ἀκούσατε! εἶπεν ὁ Λουβέν, καὶ ἄλλοι ἱκανότεροί μου δὲν θὰ ἔκαμναν τίποτε. Ἀλλὰ θέλω νὰ ἐπιμείνω. Ἀφῆστέ με, καὶ μὲ τὸν ἕνα ἢ μὲ τὸν ἄλλον τρόπον, θὰ μάθω τὸ μυστικὸν τοῦ Σίμωνος.

Ὁ Μοὺλ ἐφάνη διστάζων, ἀλλ' ἐπὶ τέλους ἐνέδωκεν.

— Ἔστω! εἶπε, πρόσεξε ὅμως νὰ τηρήσῃς τὴν ὑπόσχεσίν σου· ἄλλως, θὰ πιστεύσω ὅτι συνεννοεῖσαι μὲ τὸν Σίμωνα... τὸ ὁποῖον δὲν εἶνε ἀπίθανον...

Ὁ Λουβὲν ἐφάνη σκανδαλισθεὶς καὶ ἐξῆλθε διαμαρτυρόμενος διὰ τὴν ἀφοσίωσίν του.

— Ἀνεκαλύφθης, εἶπεν ὁ Μοὺλ βλέπων αὐτὸν ἐξερχόμενον.

Ϛ'

— Λοιπόν! γέρω-προδότη, τί νέα; ἠρώτησεν ὁ Λαυρέντιος τὸν Λουβέν, ὅτε οὗτος ἐπανῆλθεν εἰς τὴν εἱρκτὴν σύννους· ἔρχεσαι ἀπὸ τὸν ἀρχηγὸν τῶν κατασκόπων καὶ μὲ ἐπρόδωσες· ἔλαβες τοὐλάχιστον τὴν ἀμοιβήν σου; Ἀξίζει, νομίζω!

Ὁ Λουβὲν ὕψωσε τὴν κεφαλὴν μειδιῶν καὶ ἐπανέλαβε τὴν ἔμφρονιν αὐτοῦ στάσιν.

— Ἄ δά! ἐξηκολούθησεν ὁ Λαυρέντιος συνωφρυούμενος, νὰ ἦνε ἀληθὲς τάχα; ἔκαμες πολὺ ἄσχημα, σὲ εἰδοποιῶ.

— Ἀγαπητέ, κύριε Σίμων, εἶπεν ὁ Λουβέν, μίλα σιγότερα, σὲ παρακαλῶ. Οἱ τοῖχοι δὲν εἶνε κωφοί, ὅσῳ φαίνονται.

— Πιθανόν, εἶπεν ὁ Λαυρέντιος ταπεινῶν τὴν φωνήν. Ἀλλὰ πόθεν ἔρχεσαι; τί συνέβη; θέλω νὰ μάθω.

— Μία στιγμή! μὴ βιάζεσαι.

— Μὲ ἐπρόδωσες, μασκαρᾶ;

— Μὰ ὄχι! χορατεύεις;

— Ὥρα καλή! Ἔκαμες πολὺ καλά, ἐνθυμεῖσαι τὰς ἀπειλάς μου; εἶμαι ἄνθρωπος, ὁ ὁποῖος τὰς ἐκτελῶ.

— Τὸ πιστεύω. Ἐξεύρω ὅμως καὶ ἐγὼ νὰ φυλαχθῶ. Ἂν σὲ ἐπρόδινα, δὲν θὰ ἐρχόμουν πλέον ἐδῶ, πίστευσέ το.

— Δὲν θὰ ἤρχεσο... ἀλλὰ διατί; Ἀρκεῖ νὰ ἀρνῆσαι καὶ νὰ ἔχω τὴν μωρίαν νὰ σὲ πιστεύω... Ναί, αὐτὸ εἶνε! ἡ ὁμολογία, τὴν ὁποίαν σοὶ ἔκαμα δὲν ἀρκεῖ· χρειάζονται ἐνδείξεις, ἀκριβεῖς πληροφορίαι καὶ ἔρχεσαι νὰ τὰς μάθῃς. Ἄκουσε, φίλε, πρέπει νὰ τελειώσωμεν.

Καὶ προεχώρησεν ἀπειλητικὸς κατὰ τοῦ Λουβέν, ὅστις κατέφυγεν εἰς τὸ σύνηθες αὐτοῦ καταφύγιον.

— Μὰ... τί ἔπαθες; ἐψέλλισε.

— Στάσου, μασκαρᾶ! ἀνέκραξεν ὁ Λαυρέντιος. Ὦ! ἂν ἤμην ἐλεύθερος!

Ἐταράσσετο ἐν τῷ ἀναγκαστικῷ μανδύᾳ καὶ ματαίως προσεπάθει νὰ φθάσῃ τὸν Λουβέν

— Ἄφησέ με... δὲν ἔχεις δίκαιον... ἄκουσέ με λοιπόν! ἔλεγεν οὗτος.

Ὁ Λαυρέντιος ἐφάνη κατευνασθεὶς καὶ ἀπεσύρθη γογγύζων εἴς τινα γωνίαν.

— Νὰ εἶμαι καταδικασμένος νὰ ζῶ μὲ τοιοῦτον φαῦλον! ἐψιθύρισεν.

Ὁ Λουβὲν ἐξῆλθε τῆς κρύπτης του ἔντρομος.

— Ἀγαπητέ, κύριε Σίμων, ἀπατᾶσαι, εἶπε. Δὲν ἔκαμα αὐτὸ ποῦ λέγεις. Ἤθελα μάλιστα νὰ σοῦ 'πῶ κάτι... Μὰ μαζύ σου δὲν εἶνε τρόπος· εἶσαι πολὺ ἄγριος...

Ὁ Λαυρέντιος ἠθέλησε νὰ μάθῃ τί εἶχε νὰ τῷ ἀνακοινώσῃ· ἀλλ' ὁ Λουβὲν ἠρνήθη.

— Ὄχι τώρα, εἶπεν, ἀργότερα... ὅταν θὰ ἦσαι ἥσυχος...

— Πραγματικῶς, ἐψιθύρισεν ὁ Λαυρέντιος, θὰ εἶνε ὡραῖον αὐτό, τὸ ὁποῖον θὰ μοὶ εἴπῃς· καμμία πλεκτάνη, καμμία ἐφεύρεσις τῆς ἀστυνομίας. Σιώπα, ζῶον!

Ἡμίσεια ὥρα παρῆλθε, καθ' ἣν ἀμφότεροι ἐσιώπων. Ὁ Λουβὲν ἐφαίνετο βεβυθισμένος εἰς σκέψεις. Αἴφνης ὁ Λαυρέντιος ἠγέρθη καὶ προεχώρησε πρὸς τὸν Λουβέν:

— Ἄκουσε! τῷ εἶπεν. Ὅσον καὶ ἂν ἦσαι ἄνθρωπος τῆς ἀστυνομίας καὶ τῆς δικαιοσύνης εἰς μάτην κοπιάζεις, τίποτε δὲν θὰ μοῦ κάμῃς. Ἡ σημερινὴ ἔκθεσίς σου θὰ παρατείνῃ ἴσως ἐπί τινας ἡμέρας

τὴν φυλακήν μου, ἀλλὰ ποτὲ δὲν θὰ καταδικασθῶ δι' αὐτήν, ποτέ! Θὰ ἐξέλθω μίαν ἡμέραν καὶ τότε . . . ὦ! τότε, θὰ ἴδῃς!

Τὰς λέξεις ταύτας εἶπε μετὰ τοιούτου ἀπειλητικοῦ τόνου, ὥστε ὁ Λουβὲν ἐφρικίασεν.

— Τί θὰ κάμῃς; ἠρώτησε ζωηρῶς.

—Ἄ! αὐτὸ σὲ ἐνδιαφέρει, εἶπεν ὁ Λαυρέντιος. Λοιπόν! λυποῦμαι ὅτι δὲν θὰ τὸ μάθῃς...

Εἶτα, στρεφόμενος ἀποτόμως πρὸς τὸν Λουβὲν οἱονεὶ μεταβάλλων γνώμην, εἶπε:

— Θέλεις νὰ μάθῃς; Διατί νὰ μὴ σοὶ τὸ εἴπω;... Λοιπὸν μάθε το, ἐξηκολούθησε χαμηλοφώνως, αὐτὸ τὸ ὁποῖον ἔπραξα καὶ ἀνοήτως φερόμενος σοὶ ὁμολόγησα εἶνε μηδὲν ἀπέναντι ἐκείνου, τὸ ὁποῖον θὰ πράξω βραδύτερον... μετ' ὀλίγον, ἐλπίζω! ἐπανάλαβέ το εἰς τοὺς συναδέλφους σου, ἂν θέλῃς· θ' ἀκούσουν νὰ γίνεται λόγος περὶ ἐμοῦ καὶ ἐν ἀνάγκῃ θὰ σᾶς ξεκάμω ὅλους. Δὲν θὰ ἦμαι ὅμως τόσον ἀνόητος ὅσον ἤμην· τοῦ λοιποῦ θὰ ἐργασθῶ διὰ μεγάλας ἐπιχειρήσεις. Ἄ! τὴν νομίζεις σπουδαίαν τὴν ὑπόθεσιν τῆς Βιλλαίν; Ὡς ἐκτέλεσις, ναί· ἀλλ' ὡς ἀποτέλεσμα, σχεδὸν τίποτε. Δι' ὀλίγα χρήματα, τεσσάρων μηνῶν φυλάκισις, ἀνακρίσεις, κατασκοπεύσεις καὶ παντοῖαι ἐνοχλήσεις! Εἰς τὸ μέλλον δὲν θὰ σκοτίζωμαι διὰ τόσον μικρὰ πράγματα· θὰ κάμω κάτι τι, ἂν ἀξιζῇ τὸν κόπο!

Ἐφ' ὅσον ὁ Λαυρέντιος ὡμίλει, ὁ Λουβὲν ἠνωρθοῦτο· τὸ ὄμμα αὐτοῦ ἀπήστραπτε παραδόξως.

— Μπράβο, μπράβο, ἀνέκραξεν· ἔχεις αἷμα 'σταὶς φλέβαις σου· εἶσαι ἄνδρας!

— Τί λέγεις; εἶπεν ὁ Λαυρέντιος.

— Ἄκουσε, Σίμων.

— Αἴ; ἂν θέλῃς λέγε καὶ *κύριε*...

— Κύριε Σίμων, συγχώρεσέ με! Ναί, καλὰ σὲ ἐκατάλαβα, ἔχεις καρδιά... θὰ προδεύσῃς.... Ἠμπορεῖ κανεὶς νὰ δουλεύσῃ μαζύ σου. Εἶσαι ὁ ἄνθρωπος ποῦ μοῦ χρειάζεται.

— Χά! χά! εἶπεν ὁ Λαυρέντιος καγχάζων, ὁ ἄνθρωπος ποῦ σοῦ χρειάζεται... πολὺ καλά! Ἀλλά, καλέ μου φίλε, ἂν ἐπρόκειτο νὰ ἐκλέξω τὸν ἄνθρωπον, εἰς τὸν ὁποῖον θ' ἀνήκω, δὲν θὰ ἐξέλεγα βεβαίως...

— Ὦ! μὴ τὸ λέγῃς αὐτό· δὲν μὲ γνωρίζεις!

— Ἀλλά, διάβολε! σὲ γνωρίζω· ὀνομάζεσαι Λονδοριὲ καὶ εἶσαι ἔντιμος χαράκτης ἐπὶ μετάλλων...

— Ἄς ἀφήσουμε ταὶς φλυαρίαις.

— Εἶσαι καὶ κατάσκοπος, ἐξηκολούθησεν ὁ Λαυρέντιος, καί, μεταξύ μας, ἀθλίως ἐκτελεῖς τὸ ἔργον σου.

— Ἄφισε τὰ χορατά, εἶπεν ὁ Λουβέν· Σοῦ λέγω ὅτι δὲν μὲ γνωρίζεις. Ναί, ἤμαι κακομοιριασμένος καὶ δειλός! ἔχω ὅμως τὴν ἀξίαν μου, καὶ ὅταν δουλεύω, ἡ δουλειά μου πιάνει τόπο!

Ὁ Λαυρέντιος ἐφρικίασεν.

— Ἄ! ἐξηκολούθησεν ὁ Λουβὲν ἀρχίζεις νὰ μὲ νοιώθῃς. Ἔχεις δίκαιον. Ἂν μοῦ λείπουν κάποια μέσα, ἔχω ἄλλα ποῦ ἀξίζουν περισσότερο... Ἐγὼ δὲν ἐκτελῶ, ἀλλὰ λαβαίνω τὴν ἰδέα καὶ σχεδιάζω τὴν ὑπόθεσι· καὶ ἀφοῦ ἐγὼ τὴν σχεδιάσω, τότε βέβαια καὶ σίγουρα 'μπορεῖ νὰ τὴν καταφέρῃ κανείς!... Ἄς εἶχα ἄνθρωπον... δυνατὸν καὶ μὲ καρδιά... ἀφοσιωμένον!... Πόσο θὰ τὸν ἀγαποῦσα αὐτὸν τὸν ἄνθρωπο! Τί δουλειαὶς θὰ κατάφερνα μ' αὐτόν! Μοῦ εἶπες πῶς θέλεις νὰ ἐργασθῇς 'σὲ μεγάλαις ἐπιχειρήσεις. Καὶ ἐγὼ αὐτὸ θέλω! Μὰ μονάχος δὲν 'μπορῶ. Καὶ σὺ μονάχος μεγάλα πράγματα δὲν θὰ 'μπορέσῃς νὰ καταφέρῃς. Ἂν εἴμαστε μαζὺ οἱ δύο!... Ἄκουσε, θέλεις νὰ συμφωνήσουμε; Θέλεις;...

Ταῦτα λέγων ὁ Λουβὲν ἐφαίνετο μεταμορφωθείς. Εἶχεν ἀνορθωθῆ ἐνώπιον τοῦ Λαυρεντίου, τὸ δὲ βδελυρὸν καὶ ἀπαίσιον αὐτοῦ πρόσωπον ἀπήστραπτεν ἐκ τῆς ἰταμότητος, τῆς κακοηθείας καὶ κακουργίας... Ὁ Λαυρέντιος, κατελήφθη σχεδὸν ὑπὸ τρόμου. Ἔπρεπεν ὅμως νὰ ὑποκριθῇ.

— Καλὰ τὰ λέγεις! εἶπε μετὰ καταφρονητικοῦ μειδιάματος. Ἡ κατασκοπία σου ἐπέτυχε μόνον κατὰ τὸ ἥμισυ, θέλεις τώρα νὰ μὲ δοκιμάσῃς μὲ τὴν πρόσκλησιν. Ἐλεύθερα!

— Ὦ! τὸ 'ξεύρεις πῶς 'μιλῶ σπουδαία, εἶπεν ὁ Λουβέν. Οὔτε νὰ σὲ πλανέσω, οὔτε νὰ σὲ προκαλέσω θέλω. Ἔχεις ὅμως δίκαιον, δὲν ἀξίζω νὰ πιστεύσῃς τὰ λόγια μου. Πρέπει νὰ ἐξηγηθοῦμε μαζύ, καὶ θὰ εἴμαστε ἐξηγημένοι ἕως τώρα... ἴσως, ἂν δὲν ἐθύμωνες τόσο πολύ.

— Ἄς ἀκούσωμεν τὴν ἐξήγησιν, εἶπεν ὁ Λαυρέντιος.

— Μοῦ δίνεις τὸν λόγο σου νὰ μὴ θυμώσῃς, καὶ νὰ μὲ ἀκούσῃς ἥσυχα καὶ ψυχρά;...

— Ἔλα δά! περὶ τίνος πρόκειται λοιπόν;

— Δός μου πρῶτα τὸν λόγο σου.

— Ἔστω! λοιπόν;

— Λοιπόν! εἶνε ἀλήθεια, εἶμαι κατάσκοπος.

— Ἄ, κανάγια!... τὸ ἐγνώριζα.

— Στάσου... εἴπαμε νὰ μὲ ἀκούσῃς.

— Καλά! Ἐξακολούθει.

— Μοῦ εἶπες τὸ μυστικό σου, θὰ σοῦ 'πῶ τὸ 'δικό μου. Δὲν ὀνομάζομαι Λονδοριέ, ἀλλὰ Λουδοβῖκος Καινιόν, λεγόμενος Λουβέν, ἐλευθερωμένος κατάδικος...

— Ὥρα καλή! εἶπεν ὁ Λαυρέντιος. Αὐτὸ εἶνε πιθανὸν καὶ ἀρχίζω νὰ ἐννοῶ.

— Ἔτσι εἶνε. Κάτω λοιπὸν ἡ μουτσοῦνα καὶ ἂς ἐξηγηθοῦμε.

Ὁ Λουβὲν διηγήθη τὴν ὑπόθεσιν τοῦ Βιλζουίφ, τὴν εἰς Λάνγρ φυλάκισίν του, τὴν δραπέτευσίν του, τὴν εἰς Παρισίους σύλληψιν αὐτοῦ καὶ τὴν *ἀφελῆ ἐμπιστοσύνην* τοῦ ἀστυνομικοῦ ἐπιθεωρητοῦ Μούλ.

— Ἐκεῖνος, εἶπε, μὲ ἔβαλε ἐδῶ διὰ νὰ σοῦ πάρω λόγια· εἶχα σκοπὸ νὰ κάμω τὸ χρέος μου μὲ συνείδησι, διότι εἶχα συμφέρον. Ἐκατάλαβα ὅμως ἀμέσως πῶς μοῦ ἤτουν ἀδύνατον. Τί τὰ θέλεις; Μοῦ ἄρεσες ἀπὸ τὴν πρώτη στιγμή· ἐμβῆκες μέσα .... 'στὴν καρδιά μου. Ἂν ἄκουες τί εἶπα σήμερα εἰς τὸν Μούλ!... Νὰ ἦσαι ἥσυχος! Ἂν περιμένῃ ἀπὸ ἐμὲ μονάχα, σὲ 'λίγαις ἡμέραις θὰ ἦσαι ἐλεύθερος... θὰ σὲ ἀκολουθήσω... ἐλπίζω. Θὰ ἐργασθοῦμε μαζὺ τότε, σὲ μεγάλαις ἐπιχειρήσεις καὶ ὄχι μικροδουλειαίς! Καὶ ἴσα-ἴσα ἀνεκάλυψα μία περίφημη δουλειά... εὐτυχία!... Ὅλα σχεδὸν εἶνε ἕτοιμα ... Θὰ τὰ μοιρασθοῦμε οἱ δύο μας... Εἴμαστε σύμφωνοι;

Ἐκ τοῦ ὕφους, μεθ' οὗ ὁ Λουβὲν ὡμίλει, ἦτο προφανὲς ὅτι ἡ πρότασίς του ἦτο εἰλικρινής, σοβαρά. Ὁ Λαυρέντιος ὅμως ἔκρινεν εὔλογον νὰ τηρήσῃ ὕφος ἐπιφυλακτικὸν καὶ νὰ δείκνυται δύσπιστος.

— Θὰ ἴδωμεν, εἶπε, θὰ σκεφθῶ.

— Δὲν ἔχεις ἐμπιστοσύνη εἰς ἐμέ;

— Διάβολε, εἶνε φυσικὸν νὰ μὴν ἔχω.

— Ναί, καταλαβαίνω, εἶπεν ὁ Λουβέν... Ὑπομονή! Θὰ κατορθώσω νὰ σὲ πείσω... καὶ ὅταν μὲ ἰδῇς εἰς τὴν δουλειὰ τότε θὰ ἀποφασίσῃς.

Ζ'

Ἐνῷ ταῦτα συνέβαινον εἰς τὴν φυλακὴν τῆς ἀστυνομίας, οἱ ὑπὸ τὰς διαταγὰς τοῦ Μοὺλ διατελοῦντες κλητῆρες δὲν ἔμενον ἀδρανεῖς, ἀλλ' εἶχον προβῆ εἰς ἀναζήτησιν τοῦ Φραγκίσκου Οὐσδὰρ καὶ τῆς Μαριέττας.

Ὅσον ἀφορᾷ ταύτην, τὸ ἀποτέλεσμα δὲν ἐβράδυνεν, ὑπῆρξε δὲ οἷον ἠύχετο ὁ Μούλ.

Ὁ Πυρόκαρδος κατέστη ἀπό τινος χρόνου, χάριν τῆς ὑποθέσεως ταύτης, τακτικὸς πελάτης τοῦ οἴκου Ρουσινιὲ εἰς Βατινιόλ. Κατώρθωσε διὰ τῆς ἐπιμονῆς του, τῶν καλῶν τρόπων καὶ τῆς θελκτικῆς συμπεριφορᾶς του, νὰ προσελκύσῃ τὴν κυρίαν Ρουσινιέ, ἥτις βεβαίως ἐν αὐτῇ ἔβλεπε τὸν διάδοχον τοῦ ἐντίμου μικροεισοδηματίου, δι' ὃν ἐθλίβετο ἔτι. Ὡς δὲ ἄλλοτε ὁ Κροασιλιά, ἤρχετο καὶ οὗτος πλησίον τοῦ γραφείου καὶ συνδιελέγετο μετὰ τῆς κυρίας, ἥτις εὐχαρίστως συνωμίλει μετ' αὐτοῦ.

Μετὰ τὴν ἐκ Πυτὼ ἐπάνοδόν του, ἔσπευσε νὰ ἐπαναρχίσῃ τὸ στρατήγημα.

Ἔφερε τὴν συνομιλίαν ἐπὶ τῆς Μαριέττας· εἶπεν ὅτι ὡμίλησε περὶ τῆς δυστυχοῦς αὐτῆς εἰς πρόσωπα λίαν περὶ αὐτῆς ἐνδιαφερόμενα καὶ διατεθειμένα νὰ τὴν συνδράμωσιν, ἐν ᾗ περιπτώσει ἤθελε δυστυχήσει.

— Ἄ! Θεέ μου, τί λέγετε; εἶπεν ἡ κυρία Ρουσινιέ. Ἀλλὰ ποτὲ δὲν ἦτο τόσον εὐτυχὴς ὅσον εἶνε σήμερον. Ἔλαβε εἰδήσεις ἀπὸ τὸν Λέοντα, ὁ ὁποῖος τὴν συνήντησε χθὲς καὶ συνωμίλησε μετ' αὐτῆς διὰ μακρῶν.

Ἡ κυρία Ρουσινιὲ ἐκάλεσε τὸν ὑπηρέτην.

— Λέων, εἶπεν, εἰπὲ εἰς τὸν κύριον ὅ,τι γνωρίζεις περὶ τῆς Μαριέττας καὶ τί σοὶ εἶπεν. Ἐγὼ ἐχάρην πολὺ μαθοῦσα αὐτά, διότι τὴν ἀγαπῶ πάντοτε· εἶνε συμπατριῶτίς μου. Μοὶ ὑπεσχέθη ὅτι θὰ ἔλθῃ ταχέως· τὴν περιμένω μίαν ἀπὸ αὐτὰς τὰς ἡμέρας.

Ὁ Λέων διηγήθη τὰ ἑξῆς :

Τὴν προτεραίαν συνήντησε τὴν Μαριέτταν εἰς τὰ πέριξ τῆς Ἀγορᾶς, εἰς ἓν ἐδωδιμοπωλεῖον, ἔνθα ἠγόραζε τρόφιμα. Συνωδεύετο ὑπὸ μιᾶς ὑπηρετρίας καὶ ἑνὸς μαγείρου. Ὁ Λέων τὴν ἐπλησίασε καὶ τὴν ἠρώτησε τί γίνεται ... Ἦτο πολὺ εὐτυχὴς καὶ εὐχαριστημένη ἐκ τῆς καταστάσεώς της· ἦτο οἰκονόμος εἰς ἓν τῶν ὡραιοτέρων μεγάρων τῶν Παρισίων, παρὰ τῷ κυρίῳ Σουσά, ἐν ὁδῷ Προαστείου Ποασονιέ. Εἶχε τὴν ἐποπτείαν τῶν ἄλλων ὑπηρετῶν, οὐδαμοῦ δέ, οὐδὲ παρὰ τῇ ἀρχαίᾳ αὐτῆς κυρίᾳ, ἔτυχε τόσων περιποιήσεων καὶ τόσης καλωσύνης. Διηγήθη εἶτα πῶς ἀπέκτησε τὴν θέσιν ταύτην :

«Ἕνεκα τῶν φοβερῶν τραυμάτων, τὰ ὁποῖα ἔλαβεν εἰς τὴν ὁδὸν Καρδινέ, ἡ ἀνάρρωσις αὐτῆς ὑπῆρξε μακροτέρα ἢ ὅσον ἐφαντάζοντο· ἔμεινε πλέον τῶν δύο μηνῶν εἰς τὸ θεραπευτήριον τοῦ ἰατροῦ Πομέύ, μόλις δὲ κατὰ τὴν δίκην τοῦ Λαυρεντίου Δαλισιὲ εἶχεν ἐντελῶς ἀναλάβει. Ἦτο ἄνευ πόρων καὶ ἀνήσυχος περὶ τοῦ μέλλοντος. Τότε, γέρων ἱερεύς, τὸν ὁποῖον περιεποιήθη εἴς τινα νόσον, τὴν εἰσήγαγεν ὡς ὑπηρέτιδα εἰς θρησκευτικόν τινα οἶκον ἐν ὁδῷ τῶν Ταχυδρομείων. Ἐκεῖ ἔμεινε μόνον ὀλίγας ἡμέρας.

»Ἀληθῶς, καὶ αὕτη μετέσχε τῆς διασημότητος, ἣν ἀπέκτησαν τὰ διάφορα πρόσωπα τοῦ δράματος τῆς ὁδοῦ Καρδινέ. Ἤδη ἐγένετο λόγος περὶ αὐτῆς ἔν τινι τῶν τελευταίων συνεδριάσεων τοῦ *Ἔργου τῶν καλῶν ὑπηρετίδων*, οὗτινος ἡ κυρία Σουσὰ ἦν ἀντιπρόεδρος. Πᾶσαι αἱ κυρίαι ὤκτειρον τὴν ἀτυχῆ ἐκείνην κόρην, ἥτις ὀλίγου δεῖν ἐφονεύετο, ὑπερασπίζουσα τὴν κυρίαν της. Ἡ κυρία Σουσὰ ἔδειξεν ἐν τῇ περιστάσει ταύτῃ μεγάλην εὐαισθησίαν, ἐζήτησε δὲ ὅπως αὕτη ἀναλάβῃ τὴν περὶ τῆς Μαριέττας φροντίδα.

»Τὴν ἐπιοῦσαν, ἡ κυρία Σουσὰ κατήρχετο μετὰ τῆς θυγατρός της, ὡραιοτάτης κόρης, πρὸ τῆς οἰκίας τῆς ὁδοῦ τῶν Ταχυδρομείων. Ἐκραύγασεν, ἰδοῦσα τὴν ἐπὶ τοῦ προσώπου τῆς Μαριέττας φοβερὰν οὐλήν.

«— Εἰς ποίαν κατάστασιν τὴν ἔφερε τὸ τέρας ! ἀνέκραξεν. Ἰδέ, Αἰμιλία.

»Ἡ δεσποινὶς Αἰμιλία ἀπέστρεψε τοὺς ὀφθαλμούς.

»— Ἐλθέ, δυστυχὴς κόρη, εἶπεν ἡ κυρία Σουσά, ἐλθὲ ταχέως εἰς τὴν οἰκίαν μας. Θὰ φροντίσω διὰ σέ.

»Καὶ παρέλαβεν αὐτὴν ἐν τῇ ἁμάξῃ της. Τὴν ἐνεκατέστησε δὲ εἰς τὸ μέγαρόν της, ἔνθα ἔκτοτε ἡ Μαριέττα ἐκτελεῖ χρέη οἰκονόμου».

Ὁ Πυρόκαρδος ἐφάνη ἀμφιβάλλων περὶ τῆς ἀκριβείας τῆς διηγήσεως ταύτης.

— Εἶνε ἆρά γε ἀληθές, εἶπεν, ὅτι ἡ γενναία αὕτη κόρη εἶνε ὅσον λέγετε εὐτυχής ;

— Πῶς ! ἀλλὰ θὰ σᾶς κάμω νὰ τὸ ἀκούσετε ἀπὸ τὴν ἰδίαν ὅταν θελήσετε. Ἔλθετε αὔριον τὸ πρωὶ μαζύ μου.

Τὴν ἐπαύριον, ἀληθῶς, ὁ Πυρόκαρδος καὶ ὁ Λέων ἔβλεπον τὴν Μαριέτταν ἐξερχομένην τοῦ ἐδωδιμοπωλείου, ὅπερ οὗτος εἶχεν ὑποδείξει.

Ὁ Λέων εἶπε τῇ Μαριέττα καὶ ἐπανέλαβεν ὅ,τι πρὸ δύο ἡμερῶν εἶχεν αὐτῷ διηγηθῆ. Ὁ Πυρόκαρδος ὤκτειρεν αὐτὴν διὰ τὴν ἐπὶ τοῦ προσώπου της οὐλὴν καὶ τὴν ἐπῄνεσε διὰ τὴν γενναιότητα καὶ τὴν ἀφοσίωσίν της. Ἀλλ' ὁ ὑπηρέτης τῆς Ρουσινιὲ δὲν ἐφάνη ἐπίσης εὐγενής.

— Δυστυχὴς Μαριέττα, εἶπεν, αὐτὸ δὲν σὲ εὐμορφαίνει καὶ στοιχηματίζω πῶς ὁ ἐρωμένος σου, ὁ κύριος Κροασιλιά, δὲν εἶνε ὅπως ἄλλοτε περιποιητικός.

— Πῶς ! ἀπατᾶσαι, εἶπεν ἡ Μαριέττα πειραχθεῖσα· ὁ κύριος Κροασιλιὰ εἶνε πολὺ γλυκύτερος ἢ ἄλλοτε.

— Τὸν ἐπανεῖδες λοιπόν ;

— Θὰ τὸ ἔκαμνα πρὸ πολλοῦ ἂν ἤθελα. Ἐδίστασα ὅμως, χάριν τῆς θέσεώς μου, ἡ ὁποία εἶνε τόσον καλή. Ἐν τούτοις, πρὸ δέκα πέντε ἡμερῶν ἔδωσα τὴν συγκατάθεσίν μου.

— Καὶ ὁ γάμος πότε γίνεται ;

— Ὅταν θελήσω. Ὁ κύριος Κροασιλιὰ εἶνε εἰς τὰς διαταγάς μου. Ἠναγκάσθη ἐσχάτως νὰ ταξειδεύσῃ εἰς τὰς ἐπαρχίας δι' ὑποθέσεις του· μοὶ ἔγραψεν ἐκφράζων τὴν λύπην του, ἀλλ' ἐβιάζετο ὡς φαίνεται. Ὅπως δήποτε θὰ σπεύσῃ νὰ ἐπανέλθῃ τὸ ταχύτερον. Τότε θὰ ἴδωμεν.

Ὅταν ὁ Πυρόκαρδος ἀνέφερε τῷ Μοὺλ τὰ κατὰ τὴν Μαριέτταν, οὗτος ἐγνώριζεν ἤδη τὴν ὑπὸ τοῦ Λουβὲν γενομένην πρότασιν συνεργασίας τῷ Λαυρεντίῳ.

— Εὖγε ! ἀνέκραξε. Γνωρίζω περὶ τίνος ἐπιχειρήσεως πρόκειται !

Εἶτα ἀπευθυνόμενος εἰς τὸν Πυρόκαρδον :

— Πρόσεχε πάντοτε τὴν Μαριέτταν· μὴ τὴν χάσῃς οὐδὲ μίαν στιγμήν. Ὁ Τορὲν εἶνε ἐπὶ τὰ ἴχνη τοῦ Φραγκίσκου. Μετ' ὀλίγον θὰ γνωρίζωμεν τὰ πάντα.

[Ἕπεται συνέχεια]. *

ΠΕΤΡΟΥ ΔΕΛΚΟΥΡ

Η ΩΡΑΙΑ ΜΑΡΙΩΝ

[Συνέχεια]

Καὶ ὁ νεανίας, ἀφοῦ καὶ πάλιν ἐφίλησε τὴν μητέρα του, ἀνεχώρησεν ἐπαναλαμβάνων :

— Μὴν ἀνησυχῇς· εἶμαι ἀρκετὰ μεγάλος, ὥστε γνωρίζω νὰ διακρίνω τὸ καλὸν ἀπὸ τὸ κακόν.

Τὴν πρώτην ταύτην οἰκογενειακὴν συνδιάλεξιν παρηκολούθησαν καὶ ἕτεραι, καθ' ἃς πάντοτε ἡ Νίνα ὑπεδείκνυεν ἀνησυχίαν τινὰ διὰ τὰς μετὰ τοῦ κυρίου δὲ Βοννεὶλ στενὰς σχέσεις τοῦ Μαξίμου· πράγματι δὲ ὁ μαρκήσιος ἐφαίνετο δικαιῶν τὰς ὑπονοίας τῆς ὡραίας Μαριών.

Ἀπό τινος χρόνου παρέσυρε τὸν Μάξιμον εἰς διασκεδάσεις, τὰς ὁποίας ὁ νεανίας μετὰ μεγάλης εὐχαριστήσεως ἀπεκδέχετο. Ἤρξατο νὰ παραμελῇ τὰς μελέτας του καὶ αἱ εὐφρόσυνοι ἑσπεριναὶ συνδιαλέξεις, μεταξὺ μητρὸς καὶ υἱοῦ, ἐπανελαμβάνοντο ἧττον συχνά.

Ἡ Νίνα δὲν παρεπονεῖτο διὰ τὰς νεανικὰς ὁρμὰς τοῦ Μαξίμου, πλὴν τὸ ἀγνὸν μέτωπόν της ὁσημέραι ἐσκυθρώπαζεν.

Νῦν ἡ ὡραία Μαριὼν ἔμενε μόνη, ἐντελῶς μόνη διὰ παντός, ἄνευ υἱοῦ, τὸν ὁποῖον αἱ ροπαὶ τῆς νεανικῆς ἡλικίας παρέσυρον μακρὰν αὐτῆς, ἄνευ πατρός, ἄνευ συγγενῶν, ἄνευ γνωρίμων, ἄνευ τέλος τοῦ... Γεωργίου. Τώρα δὲ κατὰ τὰς σπανίας στιγμάς, καθ' ἃς ὁ Μάξιμος συνωμίλει μετὰ τῆς μητρός του, αὕτη δὲν εἶχε τὴν ὑπερτάτην καὶ εὐχάριστον παρηγορίαν, τοῦ ν' ἀναφέρῃ εἰς τὴν συνδιάλεξιν τὸ ὄνομα τοῦ πατρὸς τοῦ υἱοῦ της.

Ἀπέθανεν !

Τὸ παιδίον, ἅμα ἤρχισε νὰ ὁμιλῇ, ἐπρόφερεν ἓν ὄνομα : Γεώργιος. Βραδύτερον, ὅτε ἠρώτησε τὴν μητέρα του, τίς ἦν ὁ Γεώργιος οὗτος, ἡ Νίνα τῷ ἀπεκρίθη :

— Εἶνε ὁ πατήρ σου.

— Καὶ ποῦ εἶνε τώρα ὁ πατήρ μου ;

— Ἀπέθανεν !

Τὸ παιδίον εἶχεν ἀνατραφῆ μὲ τὴν ἰδέαν ταύτην. Νεανίας γενόμενος ὁ Μάξιμος, δὲν ἔμαθε τί περισσότερον.

Ἀπό τινος χρόνου, ὁ νεαρὸς φοιτητὴς ἐπανήρχετο τὸ ἑσπέρας λίαν ἀργὰ εἰς τὴν οἰκίαν, ἐνίοτε δὲ μάλιστα καὶ διενυκτέρευε μακρὰν τῆς στέγης τῆς μικρᾶς οἰκίας τῶν Βατινιόλ.

— Θὰ ἔχῃ ἐρωμένην !

Τοῦτο ἐσκέφθη τὸ πρῶτον ἡ Νίνα. Ἐπὶ τέλους πρωίαν τινὰ ἡ κυρία Μαριὼν εἶπε καθαρὰ εἰς τὸν υἱόν της :

— Δὲν ἔχω πλέον μόνη ἐγὼ ὅλην τὴν ἀγάπην σου !

— Τί ἐννοεῖτε μὲ αὐτό ;

— Δὲν μὲ καταλαμβάνεις ; . . . Πρὸ καιροῦ ἡ διαγωγή σου δὲν εἶνε πλέον τακτική· ὦ ! δὲν σ' ἐπιπλήττω· εἰς τὴν ἡλικίαν σου...

— Ἐννοῶ, ἀπήντησεν ὁ Μάξιμος ἐρυθριῶν ὀλίγον. Ἀπατᾶσαι ὅμως, ἀγαπητή μου μητέρα, σὲ ἀγαπῶ πάντοτε, σὲ μόνην.

— Ἀλλὰ τί κάμνεις λοιπὸν τὸ ἑσπέρας καὶ ἔρχεσαι τόσον ἀργά ;

Ὁ Μάξιμος κατ' ἀρχὰς ἐσιώπα· ἡ Νίνα, παρατηροῦσα τὸν υἱόν της, ὅστις ἐφαίνετο πάντοτε ἀπηυδηκώς, ἐπανέλαβεν :

— Εἰπέ μου λοιπὸν πῶς περνᾷς ταῖς νυκτιαίς σου ;

Ὁ Μάξιμος ἔλυσε τέλος τὴν σιωπὴν καὶ ἀπήντησεν :

— Ὁ ἀγαπητός μου φίλος Κάρολος μὲ εἰσήγαγεν εἰς τὴν Λέσχην. Ἀλλὰ σεῖς ζῆτε μεμονωμένη καὶ δὲν γνωρίζετε ἀπὸ αὐτὰ τὰ πράγματα. Λέσχη εἶνε μία οἰκία, εἰς τὴν ὁποίαν συχνάζουν τὴν νύκτα πολλοὶ ἄνθρωποι καὶ περνοῦν πολὺ ὡραῖα τὸν καιρόν των.

— Ἀ ! ἀπήντησεν ἡ Νίνα, εὐχαριστηθεῖσα, φαίνεται, ἐκ τῆς ἐξηγήσεως ταύτης τοῦ υἱοῦ της.

— Μάλιστα, εἰς τὴν λέσχην τῶν «Ἀρικό».

— Καὶ τί κάμνεις ἐκεῖ καθ' ἑκάστην ἑσπέραν;

— Τί κάμνω;... παίζω.

— Μόνον αὐτό;

— Μόνον.

Τῷ ὄντι, ἀπό τινος χρόνου ὁ Μάξιμος, παρασυρόμενος ὑπὸ τοῦ μαρκησίου δὲ Βοννεῖλ, διήρχετο τὰς πλειοτέρας νύκτας του ἐν τῇ Λέσχῃ τῶν «Ἀρικό», εἰς ἣν, ὡς εἴδομεν, εἰσήχθη ὑπὸ τοῦ φίλου του Καρόλου. Ὁ νεανίας, παραμελῶν ἐπὶ πλέον τὰς μελέτας του, ἔπαιζεν ἐν τῇ Λέσχῃ, ὁτὲ μὲν χάνων, ὅτε δὲ κερδαίνων. Ἐν τούτοις παρεῖχεν ἔτι μέρος τοῦ χρόνου του εἰς τὴν μητέρα αὐτοῦ, ἣν πάντοτε ἐξηκολούθει νὰ λατρεύῃ, ἐφοίτα δ' ἐνίοτε καὶ εἰς τὸ Πανεπιστήμιον.

Ἀλλὰ γεγονός τι ἐπήνεγκεν ἀλλοίωσιν εἰς τὴν πορείαν του ταύτην.

Μιᾷ τῶν ἡμερῶν ὁ Μάξιμος, περιπατῶν ἐπὶ τοῦ βουλεβάρτου Μονμάρτρ, παρετήρησε νεάνιδα, θαυμασίας καλλονῆς, συνοδεύουσαν γραῖαν γυναῖκα, συγγενῆ της ἀναμφιβόλως, διότι ἡ κόρη περιποιεῖτο αὐτὴν λιαν ἐπιμελῶς.

Ὁ νεανίας ἔκθαμβος ἔστη πρὸ τῶν δύο τούτων ἀτόμων.

Αἱ γυναῖκες, φθάσασαι εἰς τὸ ἄκρον τοῦ πεζοδρομίου, ἡτοιμάζοντο νὰ διασχίσωσι τὴν ὁδόν, ἀλλ' ἐκ τοῦ δισταγμοῦ των ἔβλεπέ τις τὴν ἀμηχανίαν των, διότι ἦσαν ὑποχρεωμέναι νὰ κάμωσιν ἄνευ βοηθοῦ τὴν ἐπικίνδυνον ταύτην διάβασιν, ὡς ἐκ τῶν ἁμαξῶν, αἵτινες διεσταύρουν τὴν ὁδόν.

Ἡ νεᾶνις ἐθεώρει περὶ ἑαυτὴν καὶ ἐφαίνετο ἀναμένουσα ἀρωγήν.

Ἦτο πρόδηλον ὅτι ἡ νεαρὰ ὁδηγὸς δὲν ἐτόλμα νὰ διέλθῃ τὴν ὁδὸν μετ' ἐκείνης, ἣν ὑπεστήριζεν.

Ὁ Μάξιμος, παρετήρησεν ἐν ἀκαρεῖ τὴν ἀμηχανίαν τῶν δύο γυναικῶν.

Τὰς ἐπλησίασε καὶ ὑποκλιθεὶς λίαν εὐσεβάστως πρὸ τῆς νεάνιδος, ἐζήτησε παρ' αὐτῆς νὰ προσφέρῃ τὸν βραχίονά του εἰς τὴν γραῖαν, ὅπως τὴν βοηθήσῃ νὰ διέλθῃ τὸ βουλεβάρτον. Ἡ ξένη, ἐγείρασα τὴν κεφαλήν, ἐθεώρησε μετ' ἐκπλήξεως τὸν νέον, ὅστις τῇ ὡμίλει.

Ἀλλ' ἡ πρότασις τοῦ Μαξίμου εἶχε γίνει διὰ τοῦ εὐπρεπεστέρου τρόπου, ἡ περιβολὴ τοῦ νέου ἦτο σεμνοτάτη καὶ τὸ ὕψος του ἐδείκνυεν ἄνθρωπον καλῶς ἀνατεθραμμένον καὶ διαγωγῆς ἀμέμπτου.

Ἡ νεᾶνις ἀκαριαίως παρετήρησε πάντα ταῦτα, καὶ βεβαιωθεῖσα περὶ τῆς πραγματικῆς ἀξίας τῆς προσφορᾶς, παρεδέξατο τὴν προταθεῖσαν αὐτῇ ὑπηρεσίαν.

Ὁ Μάξιμος προσέφερε τὸν βραχίονά του εἰς τὴν γραῖαν, τὴν ὁποίαν ἐβοήθησε τοιουτοτρόπως νὰ διέλθῃ τὴν ὁδόν, ἐνῷ ἡ νεᾶνις ἤρχετο κατόπιν.

Ὁ νεανίας, ἀφοῦ ἐχαιρέτισε τὰς δύο γυναῖκας, τὰς ἀφῆκε ρίπτων ὕστατον βλέμμα πρὸς τὴν θελκτικὴν κόρην, ἀφ' ἧς ἀπεχωρίζετο. Αὕτη δὲ διὰ χαριεστάτου μειδιάματος ηὐχαρίστησε τὸν ἐπὶ μικρὸν χρόνον συνοδίτην των.

Μετὰ μίαν περίπου ὥραν, ὁ Μάξιμος εὑρέθη ἱστάμενος ἐπὶ τῆς ὁδοῦ Παϋέν, ἀπέναντι ἀρχαίου μεγάρου, εἰς τὸ ὁποῖον εἶχον εἰσέλθει αἱ δύο ἄγνωστοι γυναῖκες, περὶ ὧν εἴπομεν.

Πῶς ὁ νεανίας εὑρίσκετο ἐκεῖ, οὐδ' αὐτός, μὰ τὸν ἔρωτα, ἐγίνωσκεν.

Ἀφοῦ ἀφῆκε τὰς ἀγνώστους, ἐπανῆλθεν ἐπὶ τῶν βημάτων αὐτῶν καὶ τὰς παρηκολούθησε, χωρὶς νὰ ἐννοῇ τί πράττει.

Ἡ νεᾶνις παρετήρησε τὸ στρατήγημα τοῦτο;

Φθάσασα εἰς τὴν ὁδὸν Παϋέν, ἐγίνωσκεν ὅτι ὁ ἄγνωστος τὴν παρηκολούθει ὀλίγα βήματα ὄπισθέν της;

Ἄδηλον· τὸ βέβαιον εἶνε ὅτι ἀμφότεραι αἱ γυναῖκες εἰσῆλθον ἐν τῷ μεγάρῳ, χωρὶς οὐδὲ τὴν κεφαλὴν τοὐλάχιστον πρὸς τὰ ὄπισθεν νὰ στρέψωσιν.

Ὁ Μάξιμος περιεφέρετο ἐπί τινα χρόνον διερχόμενος καὶ ἐπανερχόμενος πρὸ τοῦ μεγάρου. Ἐπὶ τέλους ἠναγκάσθη μετὰ θλίψεως νὰ ἀπέλθῃ.

Τὴν ἑσπέραν ἐκείνην, ὁ Μάξιμος ἐκάθητο ὅλως ἀφῃρημένος εἰς τὴν Λέσχην, καὶ ὁ Κάρολος δὲ Βοννεῖλ ἐπανειλημμένως περὶ τούτου τὸν ἠρώτησεν. Ὅπως διασκεδάσῃ δὲ τὴν μελαγχολίαν του, ὁ νεανίας ἔπαιζεν ἐν τῷ χαρτοπαιγνίῳ, ἔνθα ὅμως ἀπώλεσε χρηματικὸν ποσόν, οὐχὶ εὐκαταφρόνητον.

Τὴν ἐπαύριον, ἀναχωρήσας ἐκ τῆς οἰκίας του ὅπως πορευθῇ εἰς τὸ Πανεπιστήμιον, ἀπεπλανήθη, ἄγνωστον πῶς, τῆς ὁδοῦ καὶ εὑρέθη ἐπὶ τῆς ὁδοῦ Παϋέν. Τοῦτο ἐπανελήφθη ἐπὶ πολλὰς ἡμέρας.

Ἀλλ' ὅσην ποίησιν καὶ ἂν εὕρισκεν ὁ νεαρὸς φοιτητὴς εἰς τοὺς περιπάτους τούτους, ὅσην συγκίνησιν καὶ ἂν ἠσθάνετο, διερχόμενος καὶ ἐπανερχόμενος πρὸ τοῦ ἀρχαίου μεγάρου, ὅσον καὶ ἂν ἐθέλγετο ὑπὸ τῆς ἐρημίας τῆς ὁδοῦ Παϋέν, ἐν τούτοις οὐδεμίαν πραγματικὴν εὐχαρίστησιν εὕρισκεν ἐν ταῖς γοητείαις ταύταις ὁ υἱὸς τῆς κυρίας Νίνας Μαριών.

Ἐὰν ἐγνώριζεν ἐν πάσαις αὐτῆς ταῖς λεπτομερείαις τὴν πρόσοψιν τοῦ μεγάρου, ἠγνόει ὅμως τὸ ἐσωτερικὸν αὐτοῦ καθ' ὁλοκληρίαν.

Ὁ Μάξιμος πρῶτον ἤδη ἐπὶ τῆς ζωῆς του ἠσθάνετο τὸν ἔρωτα μεθ' ἁπάσης τῆς νεανικῆς του ὁρμῆς, μεθ' ὅλην του τὴν πρώτην συστολήν. Ἠγάπα τὴν νεάνιδα ἐκείνην, ἣν ἐπὶ στιγμὴν μόνον διεῖδε καὶ τὴν ὁποίαν οὐδόλως πλέον ἀπὸ τῆς ἡμέρας τῆς συναντήσεως ἐπανεῖδεν.

Καθ' ἑκάστην ηὔξανεν ὁ πρὸς αὐτὴν ἔρως του καὶ ἡ ἀπομάκρυνσίς της καθίστα αὐτὴν ὡραιοτέραν εἰς τοὺς ὀφθαλμούς του.

Ἐὰν διηγεῖτο τὸν ἔρωτά του εἰς τοὺς λίθους τοῦ ἀρχαίου μεγάρου καὶ εἰς πάντα τὰ κοσμήματα τὰ ἐπὶ τῆς προσόψεώς του, εἰς τὰ ἐν τῇ αὐλῇ φυλλώματα, ἅτινα διὰ τῆς ἀνοιγομένης θύρας διέβλεπεν, εἰς τ' ἄνθη καὶ τοὺς καρποὺς τοῦ μεγαλοπρεποῦς κήπου, ἐπλανᾶτο τὴν ἐρωτικὴν πλάνην, νομίζων ὅτι τὰ ἄψυχα ἐκεῖνα ἀντικείμενα, δεχόμενα τὰς ἐρωτικάς του ἐξομολογήσεις, ἤθελον μεταβιβάσει ταύτας πρὸς ἐκείνην, ἥτις δὲν ἠδύνατο ἀπ' εὐθείας ν' ἀκούσῃ αὐτάς.

Ἐβαρύνθη ἐπὶ τέλους τὴν ποίησιν καὶ κάπως ἐπεθύμησεν ἐπὶ τὸ πεζότερον νὰ καταστήσῃ γνωστὴν τὴν ὕπαρξίν του εἰς ἐκείνην, ἥτις τὴν ἠγνόει ἀναμφιβόλως.

Βεβαιωθεὶς ὁ Μάξιμος περὶ τοῦ ἀνωφελοῦς τῶν περιπάτων του, καὶ ὅτι ἡ θύρα τοῦ γηραιοῦ μεγάρου, ἥτις ἐφαίνετο δι' αὐτὸν τοὐλάχιστον ἑρμητικῶς κεκλεισμένη, οὐδέποτε ἤθελεν ἀνοιχθῇ αὐτομάτως, ἐσκέφθη νὰ μεταβάλῃ τακτικήν.

Ἐγκαταλιπὼν τοὺς ἀνωφελεῖς περιπάτους καὶ τὰς ἄνευ οὐδενὸς ἀποτελέσματος ἐπανόδους καὶ τοὺς ἀνικάνους νὰ συγκινήσωσι τοὺς ἀψύχους λίθους τοῦ μεγάρου στεναγμούς, προέβη εἰς διάφορον ἐνέργειαν, κατὰ τὸ φαινόμενον ἀποτελεσματικωτέραν.

Ἐκ τῶν πρώτων ἐνεργειῶν του ἐπέτυχε τὸ πρῶτον ἀποτέλεσμα, οὐσιῶδες ὅπως δήποτε. Μετὰ τρεῖς ἡμέρας ἐγίνωσκε τὸν ἰδιοκτήτην τοῦ εὐρέος τῆς ὁδοῦ Παϋὲν μεγάρου, ὠνομάζετο δὲ οὗτος κύριος δὲ Λομπρέ, ἦτο δικαστικὸς συνταξιοῦχος, χήρος, φέρων τὸν τίτλον τοῦ κόμητος καὶ ἄγων τὸ ἑβδομηκοστὸν τῆς ἡλικίας του ἔτος, ὅτι ἡ νεᾶνις, ἥτις ἦτο τὸ ἀντικείμενον τῆς λατρείας τοῦ υἱοῦ τῆς ὡραίας Νίνας Μαριών, ἦν ἐγγονὴ τοῦ γηραιοῦ κόμητος, ὀρφανή, ὀνόματι Ἀλίκη, μόλις δεκαοκτὼ ἐτῶν, καὶ ὅτι μόνη κληρονόμος τοῦ πάππου της καὶ μιᾶς θείας, προβεβηκυίας τὴν ἡλικίαν, ἤθελεν εἶσθε ἡμέραν τινὰ πλουσιωτάτη. Ὀφείλομεν ὅμως, χάριν τῆς ἀληθείας, νὰ ὁμολογήσωμεν, ὅτι ἡ τελευταία αὕτη παρατήρησις οὐδεμίαν ἐντύπωσιν ἐπήνεγκεν ἐπὶ τοῦ πνεύματος τοῦ νεανίου.

Τοιουτοτρόπως διὰ τῆς νέας του ἐρευνητικῆς τακτικῆς, ὁ Μάξιμος ἔμαθε τὸ ὄνομα καὶ τὴν κοινωνικὴν θέσιν ἐκείνης, τὴν ὁποίαν ἠγάπα, πρὸς τούτοις δὲ καί τινας ἄλλας λεπτομερείας, περὶ ὧν ὅμως οὐδόλως ἐφρόντιζεν.

Νῦν ἔδει νὰ ἴδῃ διὰ τοῦ καταλληλοτέρου τρόπου τὴν δεσποινίδα δὲ Λομπρέ· τοῦτο ὅμως δὲν ἦτο δυνατὸν νὰ κατορθωθῇ ἄλλως ἢ διὰ τῆς ἐν τῷ μεγάρῳ εἰσάξεώς του. Ἐπρόκειτο λοιπὸν νὰ μάθῃ ὁ Μάξιμος ἐὰν ὁ γέρων ἐδέχετο ἐπισκέψεις καὶ ὑπό τινας περιστάσεις.

Ὁ νεαρὸς φοιτητὴς ἐπὶ πολὺ ἀπησχόλει τὸν νοῦν του, ὅπως εὕρῃ τὴν λύσιν τοῦ προβλήματος τούτου, ἀλλ' οὐδὲν κατώρθου.

Ἐξαντλήσας ὅλα τὰ μέσα, εἰς ἃ εἶχε καταφύγῃ καὶ διὰ τῶν ὁποίων οὐδὲν σχετικὸν ἔμαθεν, ἐσυλλογίσθη πρωΐαν τινὰ τὸν φίλον του.

Ὁ Κάρολος ἐσύχναζεν εἰς μέγαρα ὑψηλῆς περιωπῆς· πιθανὸν λοιπὸν νὰ ἐγνώριζε καὶ τὸν κύριον δὲ Λομπρέ· ἴσως πάλιν διὰ μέσου ἄλλων φίλων του ὁ Κάρολος θὰ ἠδύνατο νὰ τὸν εἰσαγάγῃ εἰς τὸν οἶκον τοῦ γηραιοῦ δικαστοῦ. Ὅθεν τὴν αὐτὴν ἑσπέραν, ἐν τῇ Λέσχῃ, ὁ Μάξιμος ἔλαβε κατ' ἰδίαν τὸν Κάρολον καὶ τῷ διηγήθη τὰ κατ' αὐτόν, ἀπὸ τῆς ἡμέρας τῆς συναντήσεως τῶν δύο γυναικῶν ἐν τῷ βουλεβάρτῳ Μονμάρτρ.

— Κόμης δὲ Λομπρέ;... Ἀλλ' ἐγὼ γνωρίζω αὐτὸ τὸ ὄνομα.

— Εἶνε ἀρχαῖος δικαστικός, συνταξιοῦχος τώρα, πολὺ γέρων.

— Ὡραῖα! Αὐτὸς εἶνε! Δὲν εἶνε χηρευμένος;

— Ναί!

— Ζῇ μὲ μίαν ἀδελφήν του προβεβηκυίας ἡλικίας καὶ αὐτή.

— Ναί, μὲ τὴν ἀδελφήν του.

— Δὲν τὸν γνωρίζω αὐτοπροσώπως, ἀλλὰ δύναμαι νὰ παρουσιασθῶ εἰς αὐτὸν καὶ πρὸ πάντων, τὸ ὁποῖον σ' ἐνδιαφέρει, θὰ δυνηθῶ νὰ παρουσιάσω καὶ σὲ ἐντὸς ὀλίγου.

Ὁ Μάξιμος δὲν ἀπεκρίθη· ὠχρίασε, καὶ λαβὼν τοῦ φίλου τὴν χεῖρα, ἔσεισεν αὐτὴν σπασμωδικῶς. Ὁ δὲ Βοννεῖλ τὸν ἐθεώρησεν ἐπί τινας στιγμάς, μεθ' ὃ ἐπανέλαβε μειδιῶν:

— Ἀλλά, φίλε μου, εἶνε λίαν σπουδαῖον, βλέπω. Ἐγώ, κατ' ἀρχὰς ὑπέθεσα ὅτι ἐπρόκειτο περὶ μικρᾶς καὶ προσκαίρου ἐρωτοτροπίας.

— Σιώπα· μὴ ὁμιλεῖς τοιουτοτρόπως· ναί, εἶνε πάρα πολύ, περισσότερον ἀφ' ὅσον φαντάζεσαι. Αὐτὸς ὁ ἔρως θὰ μὲ φονεύσῃ!

— Ὅλοι οἱ ἐρωτόληπτοι αὐτὸ λέγουν.

— Ἀγαπῶ, σοῦ λέγω, καὶ τόσῳ σφοδρότερον, καθ' ὅσον δὲν ἐπανεῖδον πρὸ πολλοῦ αὐτήν, τὴν ὁποίαν ἀγαπῶ.

— Ναί, ἠξεύρω, μοῦ τὸ εἶπες· τώρα θὰ καταντήσωμεν λαγωνικὰ διὰ νὰ τὴν εὕρωμεν· αὐτὸ δὲν μοῦ ζητεῖς;

— Θέλω νὰ τὴν ἴδω!

Καὶ ἐπειδὴ ὁ ἐρωτοπαθὴς νεανίας μας ἤρξατο νὰ παραφέρηται, ὁ Κάρολος τὸν καθησύχασε, παρατηρῶν αὐτῷ ὅτι δὲν ἦσαν μόνοι ἐν τῇ Λέσχῃ καὶ ὅτι ἠδύναντο πολὺ καλὰ νὰ τοὺς ἀκούσωσιν.

Ἄλλως τε, ἔπρεπε νὰ μετριάσῃ τὴν ἀνυπομονησίαν του, διότι μετ' ὀλίγον ἔμελλε νὰ αἰσθανθῇ τὴν ἄφατον χαρὰν τοῦ νὰ ἴδῃ ἐπὶ τέλους ἀνοιγομένην πρὸ αὐτοῦ τὴν πάντοτε κλειστὴν θύραν, τοῦ μεγάρου τοῦ κυρίου δὲ Λομπρέ.

Τὴν ἐπαύριον, ὁ δὲ Βοννεῖλ ἤρξατο, καὶ αὐτὸς ἐπίσης, τῶν ἐρευνῶν του, συνέλεξε δὲ ἃς καὶ ὁ Μάξιμος πληροφορίας περὶ τῆς οἰκογενείας τοῦ γέροντος δικαστικοῦ.

Ὁ μαρκήσιος πολὺ ἴσως προὐχώρησε διαβεβαιώσας τὸν φίλον του ὅτι ταχέως ἤθελε τὸν παρουσιάσῃ πρὸς τὸν κόμητα δὲ Λομπρέ.

Ὁ Κάρολος δὲ Βοννεῖλ ὡμίλει πάντοτε περὶ τῶν μεγάλων σχέσεών του, περὶ τῶν πολυαρίθμων φίλων του, περὶ τῶν γνωριμιῶν, τὰς ὁποίας εἶχεν εἰς ὅλας τὰς τάξεις τοῦ παρισινοῦ κόσμου, ἀλλὰ ποτέ, μέχρι τῆς ἡμέρας ἐκείνης, οἱ λόγοι του δὲν ἐβεβαιώθησαν ὑπὸ τῶν ἀνθρώπων, εἰς ὧν τὰς οἰκίας, ἔλεγεν, ὅτι ἐσύχναζεν. Ἐπίσης δὲν ἐφαίνοντο ἐγγεγραμμένα πουθενὰ εἰσοδήματά του, οὐδὲ οἱ πύργοι, οὓς ἰσχυρίζετο ὅτι εἶχεν ἐν ταῖς ἐπαρχίαις, οὐδὲ οἱ ἐν Παρισίοις οἶκοί του· ἐν γένει δὲ ἡ ὑψηλὴ κοινωνικὴ θέσις, τὴν ὁποίαν ἐπεδείκνυεν, οὐδαμοῦ ἐβεβαιοῦτο.

Ἦτο ἐκ τῶν τυχοδιωκτῶν ἐκείνων, οὓς τίκτουσιν αἱ ἀγυιαὶ τῶν Παρισίων. Στερούμενος καὶ τῶν ἐλαχίστων πόρων, εὗρε μέσον, τόσον ἁπλοῦν ὅσον καὶ ἐπιτήδειον, ὅπως ἐπαρκῇ εἰς τὰς ἀνάγκας του· αἱ δὲ ἀνάγκαι του ἦσαν μεγάλαι. Ἔπαιζεν, οὐχὶ ὅμως ὅπως παίζωσιν οἱ τίμιοι ἄνθρωποι, ἀλλὰ μ' ἐπιτηδειότητα χειρός, ἱκανὴν νὰ τῷ ἐξασφαλίζῃ σημαντικώτατα κέρδη. Κατώρθωσε νὰ εἰσαχθῇ ἐν κοινωνίᾳ, ἔνθα, χάρις εἰς τὸ ἀριστοκρατικὸν ὄνομα, τὸ ὁποῖον ἐδανείσθη, ἔτυχεν ὑποδοχῆς ἀρίστης.

Διὰ τίνος μέσου ἐπρομηθεύθη τὴν νέαν ταύτην κοινωνικὴν θέσιν;

Αὐτὸς μόνος τὸ ἤξευρεν.

Ὁ κόσμος, εἰς ὃν ἐσύχναζεν, οὐδεμίαν εἶχεν ἀφορμὴν ὅπως ἐξετάσῃ τὸ παρελθὸν τοῦ ἀνθρώπου τούτου, ἠρκεῖτο δὲ εἰς μόνα τὰ ἐξωτερικὰ φαινόμενα καὶ ὁ μαρκήσιος δὲ Βοννεῖλ ἐφαίνετο ἐντελὴς εὐπατρίδης, λαλῶν λίαν ἐλευθέρως περὶ τῆς περιουσίας του καὶ περὶ τῶν παλλακίδων του. Τοῦτο ἤρκει εἰς τοὺς ἀνθρώπους μεθ' ὧν συνανεστρέφετο. Δὲν ἐδανείζετο ποτὲ χρήματα καὶ τὸ βαλάντιόν του ἦτο πάντοτε πλῆρες. Αἱ δύο αὗται περιπτώσεις μόναι ἤρκουν, ὅπως τὸν καταστήσωσιν εὐάρεστον σύντροφον.

Ἀλλ' ἐάν, κατὰ τὴν γνώμην πάντων, ὁ μαρκήσιος δὲ Βοννεῖλ κατεῖχε κοινωνικὴν θέσιν περίβλεπτον καὶ περιζήτητον, οὗτος ἐν τούτοις, γινώσκων καλῶς τὸ ἄστατον τῆς τύχης τῶν πόρων του, ἐδίωκε πάντοτε τύχην ἑδραίαν, ἐξασφαλίζουσαν τὸ μέλλον του. Ἐν ἀκριβεῖ γνώσει τῆς φύσεως τῶν μέσων του, ἐνόει κάλλιστα ὅτι τὸ χαρτοπαίγνιον, ὅσῳ καὶ ἂν εἶνέ τις ἐν αὐτῷ ἐπιτήδειος μέχρις ἀτιμίας, δὲν δύναται νὰ παρέχῃ πάντοτε πόρους βεβαίους καὶ ἀκινδύνους.

Σχετιζόμενος μετὰ τοῦ Μαξίμου, ὑφ' οὓς ἀνωτέρω περιεγράψαμεν ὅρους, ὁ Κάρολος οὐδ' ἐπὶ στιγμὴν διενοήθη ὅτι ὁ νεαρὸς φοιτητὴς ἠδύνατο νὰ τῷ φανῇ χρήσιμος εἰς τὴν ἐπιδίωξιν τῆς πραγματοποιήσεως τῶν μεγάλων του σχεδίων. Ἀλλὰ συνομιλῶν μετ' αὐτοῦ ἐν τῷ μέσῳ νεανιῶν, φοιτητῶν τῆς Νομικῆς Σχολῆς, ἠδυνήθη νὰ λάβῃ πᾶσαν πληροφορίαν περὶ τῆς περιουσίας του.

Ὁσάκις ὁ ἐντιμότατος μαρκήσιος κύριος δὲ Βοννεῖλ ἀπέκτα τὴν γνωριμίαν προσώπου τινός, κατ' ἀρχήν, ἣν πάντοτε ἐτήρει, ἐπεζήτει νὰ μανθάνῃ παρ' αὐτοῦ ἁπάσας τὰς λεπτομερείας, τὰς ἀναγομένας πρὸς τὰς ἀνάγκας τοῦ βίου του. Μὲ τὸν Μάξιμον, τὸ πρᾶγμα ἦτο λίαν εὔκολον, διότι ὁ υἱὸς τῆς ὡραίας Μαριών, λίαν εἰλικρινής, δὲν ἠδύνατο ν' ἀποκρύψῃ τοὺς στοχασμούς του, ὡς δὲν ἀπέκρυπτεν οὐδεμίαν πρᾶξιν, ἔστω καὶ ἐλαχίστης σπουδαιότητος, τὴν ὁποίαν ἐπεχείρει. Ὅθεν, τὴν αὐτὴν ἑσπέραν, καθ' ἣν τὸ πρῶτον ὁ Κάρολος ἐσχετίσθη μετὰ τοῦ Μαξίμου, ὁ μαρκήσιος ἐγίνωσκεν ὅτι ὁ νέος του φίλος ἐκέκτητο περιουσίαν, ἀνερχομένην ὡς ἔγγιστα εἰς τὸ ποσὸν τῶν ἑκατὸν πεντήκοντα χιλιάδων φράγκων. Τοῦτο δὲ ἤρκει δι' αὐτόν, οὐχὶ ὡς ὑπόθεσις σπουδαία, ἧς τὴν ἐπιχείρησιν ν' ἀναλάβῃ, ἀλλ' ὡς ἁπλῆ ἀφετηρία τῶν πολυειδῶν συνδυασμῶν, οὓς εἶχε κατὰ νοῦν.

Ἐσκέφθη φυσικώτατα ὅτι νέος τόσον ἄπειρος, ὡς ὁ Μάξιμος, θὰ ἦτο πάντοτε ὑπὸ τὰς διαταγάς του καὶ ὑπὸ τοὺς ὅρους τούτους καθίστατο εὐχερὲς εἰς τὸν μαρκήσιον νὰ προπαρασκευάσῃ τὰ μέσα, ὅπως ἐξασφαλίσῃ ὑπὲρ ἑαυτοῦ μέρος τῶν κεφαλαίων τοῦ Μαξίμου. Μετεχειρίσθη λοιπὸν ἅπασαν τὴν εὐστροφίαν τοῦ πνεύματός του, ὅπως ἀρέσκῃ εἰς τὸν νεαρὸν καὶ ἄπειρον φοιτητήν, κατώρθωσε δὲ καὶ ἐπέτυχε τοῦτο πληρέστατα. Μετ' οὐ πολὺ δὲ ἐξήσκει μεγάλην ἐπιρροὴν ἐπὶ τοῦ πνεύματος τοῦ νεανίου, ὅπως τὸν ἀποτρέψῃ τῆς ὁδοῦ, ἣν μέχρι τοῦδε οὗτος πιστῶς ἠκολούθει.

Οὕτω, μικρὸν κατὰ μικρόν, τὸν ὤθησεν εἰς τὸ χαρτοπαίγνιον· καὶ ἵνα καλύψῃ τὴν διαγωγήν του ταύτην, δώσῃ δὲ σπουδαῖον σχεδὸν χαρακτηρισμὸν εἰς τὸ νέον αὐτὸ πάθος τοῦ υἱοῦ τῆς κυρίας Μαριών, τὸν εἰσήγαγεν εἰς τὴν Λέσχην τῶν «Ἀρικό», βέβαιος ὅτι κατ' αὐτὸν τὸν τρόπον ὁριστικῶς πλέον θὰ κρατῇ αὐτοῦ, ὅπως ταχύτερον τὰ διανοήματά του ἐκτελέσῃ.

Ἀπό τινος χρόνου, ὁ Μάξιμος ἦτο ἀτυχὴς εἰς τὸ χαρτοπαίγνιον, καὶ κατὰ φυσικὸν λόγον, τὸ μεγαλείτερον μέρος τῶν χρημάτων, τὰ ὁποῖα ἔχανεν, εἰσήρχετο εἰς τὰ θυλάκια τοῦ μαρκησίου δὲ Βοννεῖλ. Ὁ τελευταῖος οὗτος ἠρκεῖτο, ἐν ἐλλείψει καλλιτέρας λείας, εἰς τὴν νέαν ταύτην πηγήν, ὅτε αἱ ἐξομολογήσεις τοῦ φίλου του τὸν ἔκαμαν νὰ διίδῃ νέον φῶς.

Πλουσία κληρονόμος! Κόρη μονογενής! Ὑπῆρχε πράγματι περίπτωσις ὅπως δοκιμάσῃ τις τὴν τύχην του. Ἀλλὰ πάντοτε ἐπιτήδειος, ὁ Κάρολος ἀπεφάσισε νὰ ὠφεληθῇ μόνος ἐκ τῆς ἀνακαλύψεως ταύτης, χωρὶς ὅμως, ἐννοεῖται, καὶ νὰ καταστήσῃ γνωστοὺς τοὺς ἰδιοτελεῖς σκοπούς του. Ὑπὸ τοὺς ὅρους τούτους, ἐσκέφθη ὅτι θὰ ἦτο ὠφέλιμον νὰ ἐνεργήσῃ, κατὰ τὰ φαινόμενα, ὡς εἰλικρινὴς φίλος, ὑπηρετῶν τὰ συμφέροντα τοῦ ἐμπιστευτικοῦ του φίλου.

Ὡς εἴπομεν ἤδη, αἱ πληροφορίαι του ἦσαν σύμφωνοι πρὸς τὰς τοῦ φίλου. Ἦτο λοιπὸν ἀνάγκη νὰ ἐφεύρῃ τὰ μέσα, ὅπως εἰσαχθῇ εἰς τὸ μέγαρον τοῦ κυρίου δὲ Λομπρέ, καὶ μάλιστα νὰ διευκολύνῃ ἐν πρώτοις τὴν εἰς αὐτὸν παρουσίασιν τοῦ Μαξίμου. Ὁ μαρκήσιος ἐνόμιζεν ἑαυτὸν ἀποχρώντως ἰσχυρόν, ὅπως μηδέποτε φοβηθῇ τὸ ἐλάχιστον ἐκ μέρους ἀντεραστοῦ νεαροῦ καὶ ἀπείρου. Ἐσκέπτετο μάλιστα, ὅτι θὰ ἔπραττεν ἔργον μεγάλης διπλωματικῆς συνέσεως, ἐὰν ἐγκατέλειπεν εἰς τὸν ἐρωτόληπτον νεανίαν τὴν προλείανσιν τοῦ ἐδάφους, ἐφ' οὗ κατόπιν θὰ ἐβάδιζεν οὗτος.

Ὁ μαρκήσιος δὲ Βοννεῖλ εὗρε ταχέως πρόσωπον, ἐν στεναῖς σχέσεσι διατελοῦν μετὰ τοῦ γηραιοῦ δικαστικοῦ, ὅπως ὑπὸ τὴν σύστασιν αὐτοῦ εἰσαχθῇ εἰς τὸ με-

γαλοπρεπὲς τῆς ὁδοῦ Παϋὲν μέγαρον. Αἱ περιστάσεις ἐφαίνοντο εὐνοϊκῶς συντρέχουσαι εἰς τὰ σχέδια τοῦ ῥαδιούργου, συνάμα δὲ καὶ πρὸς τὰς εὐχὰς τοῦ Μαξίμου. Ὁ κύριος δὲ Λομπρέ, ὅστις ἐλάτρευε τὴν ἐγγονήν του, εἶχεν ἀποφασίσει πρὸ μικροῦ ν' ἀνοίξῃ αὖθις τὰς ἀπὸ πολλοῦ χρόνου κεκλεισμένας αἰθούσας τοῦ μεγάρου του. Ἔπρεπε νὰ χορηγήσῃ, εἰς τὸ τέκνον του τερπνὴν ἀναψυχήν, ἀφοῦ δὲν ἠδύνατο νὰ εὕρῃ αὐτὴν ἐν τῷ εὐρεῖ καὶ ἐρήμῳ μεγάρῳ τοῦ πάππου του. Τὸ μέσον ἦτο ἁπλοῦν· νὰ δίδῃ συναναστροφὰς καὶ νὰ ἑλκύῃ τοιουτοτρόπως κόσμον εἰς τὰς αἰθούσας τοῦ μεγάρου του. Καὶ ἦτο τοῦτο εὔκολον εἰς τὸν κύριον δὲ Λομπρὲ ἕνεκα τῆς μεγάλης περιουσίας του καὶ τῆς ὑψηλῆς κοινωνικῆς του θέσεως.

Ὁ Κάρολος λοιπὸν ἐπήρχετο ἐπίκουρος ἐν δέοντι χρόνῳ, καὶ τοῦτο ἐνόησεν ἅμα ἔμαθεν ὅλα τ' ἀνωτέρω, ἅτινα διηγήθημεν. Ὅθεν ἤρχισε τὰς ἐνεργείας του καὶ μετ' ὀλίγον ἀνεκάλυψε τὸν τρόπον δι' οὗ ἤθελεν εἰσαχθῆ εἰς τὸ μέγαρον τῆς ὁδοῦ Παϋέν· πράγματι δὲ εἰς τὸν πρῶτον ὑπὸ τοῦ κυρίου δὲ Λομπρὲ δοθέντα χορόν, ὁ μαρκήσιος δὲ Βοννεῖλ συγκατελέγετο μεταξὺ τῶν πρώτων προσκεκλημένων.

Ἐνῷ δὲ ὁ μαρκήσιος εὐφροσύνως διήρχετο τὰς ὥρας του ἐν ταῖς περικόμψοις αἰθούσαις τοῦ περιφωτίστου μεγάρου, ἔξωθεν ἀνέμενε νεανίας τις, πυρετωδῶς περιδιαβάζων πρὸ τῆς μεγάλης αὐλείου θύρας, καὶ μετ' ἀγωνίας ἀναμένων τὸ πέρας τῆς ὡραίας ἑορτῆς. Κρίνομεν περιττὸν νὰ εἴπωμεν εἰς τοὺς ἀναγνώστας μας τίς ἦτο ὁ νεανίας οὗτος, ὃν βεβαίως θ' ἀνεγνώρισαν ὡς τὸν Μάξιμον, ὅστις, βαθέως στένων, ἐσυλλογίζετο τὸν φίλον του, ὄντα εἰς θέσιν νὰ βλέπῃ ἐπὶ πολὺ ἐκείνην, πρὸς τιμὴν τῆς ὁποίας ὁ μεγαλοπρεπὴς ἐδίδετο χόρος. Ὅταν, μετὰ τὸ τέλος αὐτοῦ, ἐφάνη ἐξερχόμενος ὁ μαρκήσιος δὲ Βοννεῖλ, ὁ Μάξιμος, ἀναπνεύσας ἔδραμε πρὸς αὐτὸν καὶ τὸν ἠρώτησε διὰ τοῦ βλέμματος.

— Ἀξιολάτρευτος! ἠρκέσθη ν' ἀπαντήσῃ ὁ μαρκήσιος.

Ὁ Μάξιμος παρέσυρε τὸν φίλον του καὶ κατώρθωσε νὰ ἐπιτύχῃ τὴν ἐπανάληψιν ὅλων τῶν συμβάντων τῆς ἑσπερίδος ἐκείνης. Ὁ Κάρολος δὲν ἔπαυεν ἐπαινῶν καὶ ὁ ἐνθουσιασμός του ἦτο ἴσος πρὸς τὸν τοῦ νεαροῦ φοιτητοῦ.

— Καὶ τώρα πρέπει χωρὶς ἄλλο νὰ μὲ παρουσιάσῃς.

— Αὐτὸ ἐννοεῖται, ἀπεκρίθη ὁ Κάρολος εἰρωνικῶς μειδιῶν.

Ἀλλ' ὁ Μάξιμος δὲν ἦτο δυνατὸν νὰ παρατηρήσῃ τὸ μειδίαμα τοῦτο.

Ὀλίγον ἐφρόντιζε τώρα ὁ ἀξιότιμος μαρκήσιος περὶ τῆς εἰσαγωγῆς τοῦ φίλου του εἰς τὸν οἶκον τοῦ κυρίου δὲ Λομπρέ. Ὁ Κάρολος εἶχε προετοιμάσει σχέδιον ὁλόκληρον, οὕτινος ἡ ἐπιτυχία τῷ ἐφαίνετο ἀλάνθαστος καὶ ἦτο πλέον ἢ βέβαιος ὅτι ταχέως ἤθελεν ἀρέσει εἰς τὸν ἀγαθὸν γέροντα, ταχύτερον δὲ καὶ πρὸς τὴν ἀξιέραστον νεάνιδα· πεπεισμένος πρὸς τούτοις ὅτι ἤθελεν ὑποστηριχθῇ διὰ συστάσεων σπουδαιοτάτων, ἠδύνατο ἐφεξῆς ν' ἀποβλέψῃ μετ' ἐλπίδων ἐπιτυχίας εἰς τὴν πλουσίαν χεῖρα τῆς δεσποινίδος Ἀλίκης δὲ Λομπρέ.

Ὅπως ἀποδώσωμεν δικαιοσύνην εἰς τὸ ἔντιμον ὑποκείμενον, ὀφείλομεν νὰ ὁμολογήσωμεν ὅτι ἡ νεᾶνις, ὅσον ὡραῖα καὶ ἂν ἦτο, οὐδεμίαν ἐν τούτοις ἐνεποίησεν ἐντύπωσιν ἐπὶ τοῦ πνεύματός του· ὁ μαρκήσιος δὲ Βοννεῖλ δὲν εἶχεν ἴδει, δὲν ἔβλεπεν ἐν αὐτῇ ἢ πλουσίαν κληρονόμον· ἡ καλλονή της τῷ ἦτο καθ' ὁλοκληρίαν ἀδιάφορος.

Καίτοι βέβαιος περὶ τῆς ἐπιτυχίας του ὁ μαρκήσιος, ὅμως δὲν ἤθελε ν' ἀφίσῃ τῷ Μαξίμῳ οὐδὲ τεμάχιον τῆς λείας, πρὶν ἢ ἐξασφαλίσῃ δι' ἑαυτὸν τὸ μεγαλείτερον αὐτῆς μέρος. Οὕτω εὕρισκε διαφόρους προφάσεις, ὅπως ἀναβάλλῃ τὴν παρουσίασιν τοῦ Μαξίμου εἰς τὰς ἑφεσπερίδας τοῦ κυρίου δὲ Λομπρέ. Ἀλλ' ἡ ἀνυπομονησία τοῦ νέου ηὔξανεν ὁσημέραι, καθισταμένη φορτικωτάτη, καὶ ὁ κύριος δὲ Βοννεῖλ ἐπείσθη μετ' ὀλίγον ὅτι ὁ φίλος του δὲν ἤθελε βραδύνει νὰ εὕρῃ ἄλλο μέσον εἰσαγωγῆς εἰς τὸ μέγαρον τῆς ὁδοῦ Παϋέν· κατὰ συνέπειαν ἀπεφάσισε νὰ ἐνεργήσῃ ὁ ἴδιος, ὅπως μὴ ἀπολέσῃ τὸ κέρδος τῆς ἀπέναντι τοῦ φίλου του θέσεως αὐτοῦ καὶ τὴν κτηθεῖσαν ἐπιρροὴν ἐπὶ τοῦ πνεύματος τοῦ νεαροῦ φοιτητοῦ. Τοιουτοτρόπως ἠδύνατο νὰ ἐξακολουθῇ νὰ τὸν καθοδηγῇ καὶ πρὸ πάντων νὰ ἐπαγρυπνῇ πάντοτε ἐπ' αὐτοῦ.

Αἱ ἑφεσπερίδες τοῦ κυρίου δὲ Λομπρὲ ἐπανελαμβάνοντο συχνότατα. Ὅθεν ἦτο εὔκολον νὰ εἰσαχθῇ τις εἰς αὐτὰς καὶ ἂν ὁ Μάξιμος εἶχε περισσοτέραν πεῖραν τοῦ κόσμου, ἀμέσως θὰ ἐνόει τὴν εὐκολίαν μεθ' ἧς ἠδύνατο νὰ συνδέσῃ σχέσεις. Πάντῃ ὅμως ἄπειρος, ὡς ἦτο, ἐνόμισε μέγα κατόρθωμα τοῦ μαρκησίου δὲ Βοννεῖλ, ὅτε οὗτος πρωΐαν τινὰ ἦλθε καὶ τῷ εἶπε μειδιῶν:

— Ἰδού, φίλε μου, ἓν προκλητήριον ἐπ' ὀνόματί σου.

Ὁ νεανίας τὸ ἥρπασεν ἀμέσως, τὸ ἐξήτασε, μὴ τολμῶν νὰ πιστεύσῃ εἰς τοσαύτην εὐτυχίαν.

Καὶ ὅμως ἡ πρόσκλησις ἦτο πραγματικὴ καὶ ἀπηυθύνετο πρὸς τὸν κύριον Μάξιμον.

Ὁ Κάρολος παρετήρει τὸν φίλον του μειδιῶν· οὗτος δὲ μὴ δυνάμενος νὰ κρατήσῃ τὴν χαράν του, ἐνηγκαλίσθη τὸν μαρκήσιον καὶ διὰ τῶν θερμοτέρων ἐνδείξεων ἀγάπης ἐξέφρασεν αὐτῷ τὴν ἄκραν εὐγνωμοσύνην του.

Ἡ συναναστροφὴ ἔμελλε νὰ γείνῃ τὴν ἑσπέραν τῆς ἐπομένης. Μέχρι δὲ τῆς ὥρας, καθ' ἣν ἐπρόκειτο νὰ μεταβῇ αὐτόθι ὁ Μάξιμος, κατείχετο ὑπὸ παραδόξου ταραχῆς καὶ ὅλος ἐπύρεσσε· πρώτην ἤδη φορὰν ἐπὶ ζωῆς του δὲν ἤκουσε τί τῷ ἔλεγεν ἡ μήτηρ του, ἥτις ἀνησυχοῦσα, διότι ἔβλεπεν αὐτὸν ἐν ἀσυνήθει καταστάσει, τῷ ἐπεδαψίλευε πᾶσαν περιποίησιν.

Ὁ νεανίας δὲν ἤκουε, καὶ μίαν μόνην εἶχε σπουδήν, νὰ ἐξέλθῃ καὶ ν' ἀναπνεύσῃ πλέον ἐλευθέρως τὸν ἀέρα· νὰ κινηθῇ ἕως ὅτου ἔλθῃ ἡ μακαρία στιγμή, καθ' ἣν θ' ἀνοιχθῶσιν αἱ θύραι τοῦ μεγάρου τοῦ κυρίου δὲ Λομπρέ.

Τὸ πᾶν ἔρχεται ἐπὶ τέλους καὶ αὐτὴ ἡ περιπόθητος εὐδαιμονία· ὥστε ἐπῆλθε καὶ ἡ ἀναμενομένη στιγμή, κατὰ τὴν ὁποίαν ὁ Μάξιμος ἠδυνήθη τέλος ν' ἀνέλθῃ τὴν κλίμακα τοῦ ἀρχαίου μεγάρου καὶ νὰ εἰσαχθῇ εἰς τὰς αἰθούσας του.

[Ἕπεται συνέχεια]. Π. Σ.

Α. Γ. ΚΩΝΣΤΑΝΤΙΝΙΔΟΥ

Η ΑΠΟΓΟΗΤΕΥΣΙΣ ΤΟΥ ΚΥΡ ΑΝΤΩΝΗ

Διήγημα πρωτότυπον.

Ὁ κὺρ-Ἀντώνης ἦτο ἄνθρωπος ἀγαθός, ἡλικίας τεσσαράκοντα ἕως τεσσαράκοντα πέντε ἐτῶν καὶ τὸ ἐπάγγελμα διδάσκαλος. Ἡ μεγάλη του ἀδυναμία ἦτο γεῦμα καλὸν καὶ ἀναπαυτικὴ κλίνη. Πᾶσα ὡραία γυνή, ἣν συνήντα εἰς τὸν τακτικὸν μέχρι Μουνυχίας περίπατόν του, διήγειρε τὸν θαυμασμὸν αὐτοῦ.

Ἠγάπα τὸ ὡραῖον φῦλον, ἀλλ' οὐδέποτε ἦλθεν εἰς συνάφειαν μετ' αὐτοῦ, διότι κατείχετο ὑπὸ δειλίας τινὸς ἀνεξηγήτου.

— Ἡ ὡραία γυνή, ἔλεγεν, εἶνε ὡς τὸ ῥόδον, τὸ ὁποῖον εὐωδιάζει, ἀλλὰ καὶ τὸ ὁποῖον δύναταί τις νὰ ὀσφραίνηται καὶ μακρόθεν.

Ἐφοβεῖτο ἴσως τὰς ἀκάνθας του!

Εἶν' ἀληθὲς ὅτι τὸ ἐξωτερικόν του, μειδίαμα εἰρωνείας καὶ οἴκτου μᾶλλον ἢ συμπαθείας ἠδύνατο νὰ προκαλέσῃ. Ἡ περιβολή του πολὺ συνετέλει εἰς τοῦτο. Καὶ δὲν ἦτο μὲν ρυπαρός, ὡς πολλοὶ τῶν συναδέλφων του, ἀλλ' αἱ εὐρεῖαι περισκελίδες, τὸ μακρὸν ἐπανωφόριόν του, ἀμαυροῦ χρώματος, καὶ ὁ γιγάντιος φαιόχρους πῖλός του, μέχρι τῶν ὤτων κατερχόμενος, παρουσίαζον εἰκόνα, ἥτις ἀδύνατον ἦτο νὰ προσελκύσῃ τὸ εὐμενὲς βλέμμα, οὐχὶ πλέον ὡραίας, ἀλλ' οὔτε καὶ ἀσχήμου γυναικός.

Ὁ κὺρ-Ἀντώνης, μέχρι τοῦδε τοὐλάχιστον οὐδέποτε ἐπεζήτησε νὰ ἔλθῃ εἰς γάμου κοινωνίαν, καίτοι συχνάκις προέτρεπεν εἰς τοῦτο τοὺς ἀγάμους ἐκ τῶν εὐαρίθμων φίλων του. Εἰς δὲ τοὺς προτρέποντας αὐτὸν ἀπεκρίνετο ἀεί ποτε μετὰ μειδιάματος:

— Θὰ ἔλθῃ καὶ 'μένα ἡ σειρά μου.

Ἔβαλλε βαθὺν ἀναστεναγμὸν καὶ διελογίζετο μετριοπαθῶς:

— Ποία εἶν' ἐκείνη ποῦ θ' ἀγαπήσῃ ἐμὲ τὸν ἀσχημάνθρωπον; Μήπως ἐγύρισε ποτὲ καμμιὰ νὰ μὲ ἰδῇ;...

Ἦτο μὴν Ἀπρίλιος καὶ ὁ ἀγαθὸς διδάσκαλος ἐμέτρα διὰ τοῦ βραχυσκελοῦς διαβήτου τῶν κνημῶν του τὴν ἀπὸ Μουνυχίας εἰς Φάληρον ἄγουσαν. Ἐλαφρὰ ποντιὰς αὖρα ἀνερρίπιζε τοὺς κροσσοὺς τοῦ θερινοῦ σαλίου του, οἱ δὲ ῥώθωνές του διεστέλλοντο εἰσπνέοντες τὴν ἐκ τῆς θαλάσσης ἀναδιδομένην ὀσμὴν τοῦ ἰωδίου.

Φαιδρὸν ζεῦγος ἀλληλοκρατουμένων νεανίδων διῆλθε πλησίον, πολὺ πλησίον του καὶ ἀπομακρυνθὲν μετά τινος σπουδῆς ἤρξατο καγχάζον.

Ὁ κὺρ-Ἀντώνης ὑπέθεσεν ὅτι δι' αὐτὸν ἐγέλων.

Εἶχεν ἄδικον.

Ἐπὶ τῆς πλατείας λεωφόρου κατήρχετο, συρόμενον ὑπὸ ζεύγους εὐρώστων μελανῶν ἵππων, ὄχημα πολυτελές, ἐν ᾧ κυρία τις, νωχελῶς ἐξηπλωμένη, ἐθεᾶτο τὰς τελευταίας ἀκτῖνας τοῦ ὄπισθεν τῶν ὀρέων τῆς Σαλαμῖνος δύοντος ἡλίου. Ἐκ τύχης ἔρριψεν αὕτη ἐπὶ τοῦ ἡμετέρου διαβάτου βλέμμα ἀδιάφορον, ἀλλ' ὅπερ ἀπέσυρεν αὐθωρεὶ καὶ ἐγένετο ἀφανὴς εἰς τὴν καμπὴν τῆς λεωφόρου.

Ὁ ἥλιος ἐκρύπτετο ἤδη καὶ ὁ κὺρ-Ἀντώνης προχωρήσας ἐσκέπτετο νὰ δώσῃ πέρας εἰς τὸν περίπατόν του, ὅτε βλέπει μακρόθεν κυρίαν τινὰ μόνην, βραδέως περιπατοῦσαν καί, ὡς φαίνεται, εὑρίσκουσαν ἡδονὴν εἰς τὸν κατὰ μόνας, παρὰ τὸ φλοισβίζον κῦμα, περίπατον τοῦτον.

— Ἂς προχωρήσω ἀκόμη ὀλίγον, διελογίσθη καὶ ἀδιφόρως κινῶν τὴν ράβδον του, προὐχώρησε βήματά τινα.

Ἀλλ' αἴφνης, ἡ ἔμφυτος αὐτῷ συστολὴ ὑπερίσχυσε τοῦ στιγμιαίου θάρρους του καὶ ἐξ ἀποστάσεως τριάκοντα βημάτων ἔκαμε μεταβολὴν τοσοῦτον ἀδεξίως, ὥστε κατέρριψε τὴν ράβδον του, ἥτις περιεπλέχθη μεταξὺ τῶν κνημῶν του. Καταπόρφυρος ἐκ συστολῆς ἀνήγειρεν αὐτὴν καὶ ἐξηκολούθησε τὸν δρόμον του ἀντιστρόφως.

Ἀλλ' ὦ τῆς ἐκπλήξεως!

Εἰς τὰ ὦτά του ἀντήχησεν ἡ φωνὴ τῆς ἐρχομένης γυναικός, γλυκεῖα, διαυγής, ἀργυρόηχος, καλοῦσα αὐτὸν ὀνομαστί.

Ἠδύνατο νὰ μὴ στραφῇ;

Ἐστράφη.

Ἡ κυρία, καίτοι μακρὰν ἔτι εὑρισκομένη, ἔρριψεν ἐπ' αὐτοῦ βλέμμα χάριεν, ἐμειδίασε καὶ ἐν ἀκαρεῖ ἀπέστρεψε τὸ πρόσωπον πρὸς τὴν θάλασσαν, ἐκφράζον δισταγμόν τινα.

Ὁ κὺρ-Ἀντώνης, ὑπὸ τὴν μάγον γοητείαν τοῦ ἀκαριαίου, ἀλλὰ μειδιῶντος καὶ εὐμενοῦς βλέμματος ἐκείνου διατελῶν, ἐκαρφώθη, οὕτως εἰπεῖν, εἰς τὴν θέσιν του. Μυρίαι σκέψεις ἀπησχόλουν τὸν ἐγκέφαλόν του.

— Ποία νὰ εἶνε; τί μὲ θέλει; διελογίζετο, καὶ παρήγορος μειδιῶσα ἐλπὶς διέλαμψεν ἐν αὐτῷ. Μοὶ φαίνεται ὅτι κάπου ἔχω ἰδεῖ καὶ ἄλλοτε αὐτὴν τὴν γυναῖκα, ἐσκέφθη, ἀλλ' εἶνε δυνατὸν νὰ συνεκίνησα ἐγὼ ποτὲ καρδίαν γυναικός; Ἠπατήθην ἴσως, προσέθετο μετὰ μικρὸν καὶ προυχώρησε.

— Καλὲ τί ἀκαταδεξία! ἐπανέλαβε καὶ αὖθις ἡ γυνὴ χαριέντως.

Ὁ κὺρ-Ἀντώνης ἐστράφη καὶ δεύτερον.

Ἡ ἄγνωστος εἶχεν ἤδη πλησιάσει.

Ὁ φίλος μας παρετήρησεν εὔσωμον γυναῖκα μελανείμονα, νεαρὰν ἔτι, εἰς τοὺς ὀφθαλμοὺς τῆς ὁποίας ἀντηνακλῶντο αἱ ὕσταται ἀνταύγειαι τοῦ λυκαυγοῦς.

— Τί με θέλετε, κυρία; ἐνόμισεν ὅτι ἐπρόφερεν ὁ κὺρ-Ἀντώνης καὶ οἱ ὀφθαλμοί του ἐσκοτίσθησαν...

Ὅταν συνῆλθεν ἐκ τῆς ἐκπλήξεως, ἡ μελανείμων γυνή, ρίπτουσα ἐπ' αὐτοῦ τελευταῖον βλέμμα καὶ μειδίαμα, ἔκαμπτε ταχυποροῦσα γωνίαν τινὰ παρακειμένης οἰκίας.

Μύχιόν τι αἴσθημα καὶ ἀνάκτησις θάρρους, πρόσθες καὶ περιέργειά τις, ὑπηγόρευσαν αὐτῷ ν' ἀκολουθήσῃ τὰ ἴχνη τῆς ἀγνώστου. Ὅθεν, λαβὼν τὰ κατάλληλα μέτρα, ὅπως καταστῇ ἀφανής, διηυθύνθη κατόπιν τῆς ὡραίας ἐκείνης, τὸ βλέμμα τῆς ὁποίας τοσοῦτον σάλον διήγειρεν εἰς τὸ στῆθός του.

Τὸ ἐπελθὸν σκότος ἐβοήθει τοὺς σκοπούς του καὶ προεφύλασσεν αὐτόν.

Ἠναγκάσθη νὰ ἐπιταχύνῃ τὸ βῆμα, προσκόπτων εἰς τὰ ἐπὶ τῆς ὁδοῦ χαλίκια, διότι ἡ καταδιωκομένη, χωρὶς βεβαίως νὰ μαντεύῃ ὅτι ἀκολουθεῖται ὑπὸ κατασκόπου, ἐτάχυνε τὴν πορείαν της.

— Θὰ μάθω ποῦ κατοικεῖ, διελογίζετο ὁ ἀγαθὸς διδάσκαλος, καὶ ἂν εἶνε ἀνύπανδρος ἢ καὶ χήρα ἔστω, θὰ λάβω τὴν τόλμην νὰ τὴν ζητήσω εἰς γάμον. Εἶνε ἡ μόνη γυνή, ἥτις μὲ συνεκίνησε τοσοῦτον, εἶνε ἡ μόνη γυνή, ἥτις μὲ ἠτένισε τοσοῦτον εὐμενῶς· ἴσως δὲ διὰ τοῦ τρόπου της τούτου ἐπιδιώκει τὴν φιλίαν, τὴν ἀγάπην μου, ἴσως...

Ἡ τελευταία αὕτη σκέψις λίαν ἐκολάκευσεν αὐτόν.

Διῆλθον διαφόρους ὁδούς.

Ἡ ἄγνωστος προεπορεύετο κατὰ ἑκατὸν ἕως ἑκατὸν πεντήκοντα βήματα.

Διὸ ἐνόμισεν ὁ διδάσκαλος ὅτι ἐστράφη καὶ ἐκάλεσεν αὐτόν, ὡς ἐκ τούτου ἐπέσπευδεν ἔτι μᾶλλον τὸ βῆμα.

Παρὰ φανόν τινα ἀεριόφωτος, ἡ μελανείμων κυρία ἔστη καὶ ἔκρουσε τὴν θύραν μονορόφου οἰκίας καλοῦ ἐξωτερικοῦ.

Ὁ κὺρ-Ἀντώνης ἔστη ὡσαύτως ὄπισθεν τῆς γωνίας τοῦ τετραγώνου, καὶ ὅτε ἤκουσε κλειομένην τὴν θύραν, ἐν ᾗ εἰσῆλθεν ἡ ἄγνωστος, ἐξεκίνησε μὲ παλλομένην καρδίαν ἐκ τῆς συγκινήσεως.

Ἐπλησίασε.

Τὰ παραθυρόφυλλα ἦσαν κλειστά, οὐχὶ ὅμως καὶ τὰ ὑαλοπλαίσια.

Ἐν τῇ αἰθούσῃ ὑπῆρχε φῶς.

Ὁ κὺρ-Ἀντώνης διῆλθεν ἀψοφητὶ καὶ δὲν ἀντέσχεν εἰς τὸν πειρασμὸν νὰ ρίψῃ ἓν βλέμμα, διὰ τῶν ρωγμῶν τῶν παραθύρων ἔστω, ν' ἀκούσῃ ἅπαξ ἔτι τὴν τοσοῦτον ἡδέως πλήξασαν τὰ ὦτά του φωνήν. Ἀλλ' ὦ τῆς κακοδαιμονίας τοῦ καλοῦ διδασκάλου! Ἀντὶ τῆς γλυκείας φωνῆς, ἣν ἀνέμενε ν' ἀκούσῃ, γέλωτες ὁμαδὸν ἀντήχησαν καὶ ἐν μέσῳ αὐτῶν ἠκούσθη τὸ τέλος τῆς διηγήσεως τῆς ἀγνώστου κυρίας:

— Ἀκοῦς ἐκεῖ, νὰ τὸν πάρω γιὰ τὸν Ἀντώνη μας!...

Ὁ κὺρ-Ἀντώνης ἐν πλήρει ἀπογοητεύσει, ἐνόησε περὶ τίνος πρόκειται καὶ ἔλαβε τὴν πρὸς τὸ οἴκημά του ἄγουσαν...

Α. Γ. ΚΩΝΣΤΑΝΤΙΝΙΔΗΣ.

ΣΥΝΔΡΟΜΗΤΑΙ ΕΓΓΡΑΦΟΝΤΑΙ

εἰς τὰ «Ἐκλεκτὰ Μυθιστορήματα», κατὰ πᾶσαν ἐποχήν, ὑπολογιζομένης τῆς ἐτησίας συνδρομῆς εἰς 104 φύλλα.

—

Τόμοι «Ἐκλεκτῶν Μυθιστορημάτων» τῶν ἐτῶν Α', Β', Γ' καὶ Δ' δεδεμένοι στερεώτατα καὶ κομψότατα πωλοῦνται ἐν τῷ γραφείῳ ἡμῶν. Ἐπίσης φύλλα τῶν «Ἐκλεκτῶν Μυθιστορημάτων» τοῦ Α' Β' καὶ Γ' Ἔτους πρὸς λεπτὰ 20 ἕκαστον, τοῦ δὲ Δ' καὶ Ε' πρὸς λεπτὰ 10.

La Saison

(Η ΕΠΟΧΗ)

ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΟΝ ΤΩΝ ΚΥΡΙΩΝ

—

ΔΥΟ ΕΚΔΟΣΕΙΣ ΔΙΣ ΤΟΥ ΜΗΝΟΣ

—

Πρώτη ἔκδοσις: 24 ἀριθμοὶ περιέχοντες πλέον τῶν 2000 σχεδίων διὰ πάντα τὰ ἀντικείμενα τοῦ καλλωπισμοῦ τῶν Κυριῶν, δι' ἀσπρόρρουχα, ἐνδύματα κορασίων, παίδων, ἀσπρόρρουχα, ἐνδύματα ἀνδρῶν καὶ νεανίσκων, ὀθόνας κλίνης, τραπέζης, καλλωπισμοῦ κτλ. Πάντα τὰ εἴδη ἐργασίας τῶν Κυριῶν.

12 πίνακες περιέχοντες, πλὴν πολλῶν ὑποδειγμάτων κεντήματος, ἀρχικὰ στοιχεῖα, μονογράμματα κτλ. τοὐλάχιστον 200 σχήματα φυσικοῦ μεγέθους καὶ πλέον τῶν 400 σχεδίων κεντήματος, soutache κττ.

Τιμὴ συνδρομῆς ἁπλῆς ἐκδόσεως:

Διὰ τὰς Ἀθήνας: ἑξάμηνος δρ. 5. Ἐτησία δρ. 10
Διὰ τὰς ἐπαρχίας » » 6. » » 12

Ἔκδοσις πολυτελής: περιέχουσα πάντα τ' ἀνωτέρω πρὸς τούτοις δὲ 36 εἰκόνας συρμῶν χρωματισμένας κατ' ἔτος.

Τιμὴ συνδρομῆς πολυτελοῦς ἐκδόσεως

Διὰ τὰς Ἀθήνας: ἑξάμηνος δρ. 10. Ἐτησία δρ. 20
Διὰ τὰς ἐπαρχίας » » 12. » » 24

ΣΥΝΔΡΟΜΗΤΑΙ ΠΡΟΠΛΗΡΩΤΕΟΙ

ἐγγράφονται ἐν τῷ γραφείῳ ἡμῶν.

ΚΑΤΑΛΛΗΛΟΣ ΕΥΚΑΙΡΙΑ

—

Ἐν τῷ γραφείῳ ἡμῶν ὑπάρχει χειρόγραφος κατάλογος Μυθιστορημάτων, δεδεμένων τῶν πλείστων, τοῦ Δουμᾶ, Μοντεπέν, Ρισβούργ, Βελώ, Τεράτλ, κτλ. Τὰ μυθιστορήματα ταῦτα ἀποτελοῦσιν ἀληθῆ Μυθιστορηματικὴν Βιβλιοθήκην, πωλοῦνται δὲ εἴτε ὅλα ὁμοῦ ἢ καὶ χωριστά. Μεταξὺ τῶν μυθιστορημάτων τούτων ὑπάρχει ὁλόκληρος ἡ σειρὰ τῶν «Δραμάτων τῶν Παρισίων», συμπεριλαμβανομένης καὶ τῆς «Ὡραίας Ἀνθοκόμου». καὶ πλεῖστα ἄλλα σπάνια καὶ δυσεύρετα μυθιστορήματα.

ΑΓΓΕΛΛΕΤΑΙ

πᾶν βιβλίον ἀποστελλόμενον πρὸς τὴν Διεύθυνσιν

—

Οἱ ἐπιθυμοῦντες νὰ δημοσιεύσωσι πλέον ἢ ἅπαξ τὴν ἀγγελίαν τοῦ ἀποστελλομένου βιβλίου, συναποστέλλουσι καὶ 50 λεπτὰ δι' ἕκαστον στίχον καὶ δ.' ἑκάστην δημοσίευσιν.

Τυπογραφεῖον **Κορίννης**, *ὁδὸς Πατησίων ἀριθ. 9*